Barbara Cartland.

Dragostea şi Apolo.

Capitolul 1.

Ducele de Inchcombe intră direct în budoarul surorii sale şi o găsi la masa de scris, lângă fereastră.

- Hei, văd că te-ai întors, Arthur! îl întâmpină ea. Cum au fost funeraliile?

- Cu fast, cum îţi imaginezi probabil, dar nu au fost atât de mulţi oameni cum mă aşteptam.

Lady Rose se ridică de la masă şi se duse pe canapea, să continue conversaţia cu fratele său.

- Ce mă fac, Arthur? Mă refer la însoţitoare, ştii, nu-i aşa?

- M-am gândit la asta când mă întorceam la Londra. Va trebui să fie cineva foarte discret.

Lady Rose îl privi întrebător:

- Chiar trebuie să fac asta? Simpla idee mă îngrozeşte şi ştii că nu vreau nicidecum să plec din Anglia.

- Ştiu, Rose, dar dacă rămâi, nu poţi continua aşa. Se va afla, mai devreme sau mai târziu.

- Şi ce dacă? se apără ea.

- Păi, ai să-ţi pierzi reputaţia. Şi dacă cei mai în vârstă din familie vor afla şi ei, îţi dai seama ce va ieşi.

Lady Rose gesticulă disperată, ca şi cum abandona şi se ridică agitată în picioare.

Fratele ei se aşeză în locul ei şi o privi curios.

Era o femeie foarte frumoasă, cu trăsături perfecte.

A

Ii părea nespus de rău de ceea ce i se întâmplase surorii lui şi că ajunsese să fie nevoită să facă asta, dar pur şi simplu nu găsea o alternativă.

Lady Rose avea aproape douăzeci de ani şi când îşi făcuse intrarea în societate, ca „debutantă”, avusese imediat succes.

Iar la sfârşitul anului trecut, se îndrăgostise şi îşi pierduse minţile pentru marchizul Dorsham.

Marchizul avea numai douăzeci şi şapte de ani, arăta incredibil de bine şi era extrem de bogat, deci asocierea lor prin căsătorie ar fi fost perfectă.

Dar marchizul fusese atras într-un mariaj la douăzeci şi doi de ani. La vârsta aceea crezuse că va fi foarte fericit, dacă urmează această cale.

îi devenise soţie o frumuseţe a timpurilor, din Season. Părinţii fetei păreau parte din preferaţii reginei, deci totul părea ideal.

Doar că părinţii omiseseră să-i precizeze tânărului, că fata făcea din când în când crize de nebunie. Şi mai târziu, creierul îi fusese afectat grav, însă pentru marchiz era prea târziu.

După două luni de la nuntă, aflase de problema soţiei sale şi chemase doctori. însă era prea târziu să mai poată fi ajutată.

Ajunsese la pat, invalidă şi fără minte, în grija asistentelor. Nu-şi mai recunoştea nici măcar soţul, când o vizita.

Când se îndrăgostise de lady Rose, marchizul realizase ce greşeală făcuse.

Iar acum, amândoi erau condamnaţi să nu aibă niciun viitor împreună, deşi se iubeau sincer.

Şi numai printr-un miracol, dragostea lor nu fusese descoperită de cei din jur.

Căci erau mulţi în societate, care abia aşteptau să prindă un zvon interesant, ca să-l transmită mai departe, până la regina Victoria.

Iar atunci, aşa cum îi spusese ducele surorii lui: „balonul s-ar fi lansat în aer".

Regina Victoria îi trimisese vorbă Rosei, cu o altă propunere.

Situaţia politică din Balcani era foarte instabilă în ultimii doi ani. Acum însă era chiar mai dificilă, de când la tronul Rusiei era ţarul Alexandru al III-lea.

Acesta era foarte indignat că încă nu deţinea controlul Balcanilor, ceea ce i-ar fi dat acces liber la strâmtoarea Dardanele şi la Marea Mediterană.

Era un om foarte hotărât şi încă de pe vremea fostului ţar, trăsese toate sforile să se realizeze planul lui tiranic şi îşi pusese în gând să asuprească şi Serbia şi Grecia.

Iar acum rapoartele venite de la ambasadele britanice erau îngrijorătoare.

Diplomaţii ruşi acţionau continuu împotriva regiunilor din Balcani şi încercau prin orice mijloace să declanşeze conflicte.

Şi fiecare nou raport trimis către Anglia era mai descurajator decât precedentul.

Iar momentul cel mai critic fusese atins când prinţul Alexander Battenburg, conducătorul Bulgariei, a abdicat forţat, ameninţat să renunţe la tron cu pistolul la tâmplă.

Rusia se temea de o singură ţară şi anume de Maria

Britanie, iar ţarul nu-şi permitea în acest moment să pornească împotriva reginei Victoria.

Când regina şi-a dat seama de gravitatea situaţiei politice, la sfatul consilierilor ei, a hotărât să aranjeze căsătorii între regi, prinţi şi prinţese, conducători ai ţărilor din Balcani, pentru consolidarea forţelor acestora.

Mai multe rude ale reginei fuseseră deja încoronate pe tronurile mai multor ţări, sub planul „Union Jack'", ceea ce i-a speriat pe ruşi, care băteau deja în retragere.

Dar în prezent, regina rămăsese fără pretendenţi la căsătorie, căci rudele ei fuseseră deja toate aranjate sau prea tinere pentru mariaj.

Drept urmare, când regele Phidias al Larissei trimise către regină cererea de ajutor printr-un ambasador al lui, aceasta se văzu în imposibilitate de a-l ajuta şi urma să-i trimită un refuz.

Dar ducele Rosebery, secretarul de stat cu afaceri externe, îi sugeră s-o ia în calcul pe lady Rose Combe.

Atunci, regina îşi aminti de legătura de rudenie cu ducele de Inchcombe, printr-o verişoară decedată de mult, şi-i trimise vorbă acestuia să vină la palat, pentru o audienţă privată.

Iar Maiestatea Sa i-a spus foarte ferm că intenţionează s-o trimită pe sora lui spre Larissa.

- îi voi transmite, doamnă, sugestia dumneavoastră, spuse ducele. Dar cred că nu va dori să părăsească Anglia.

- Lady Rose trebuie să se gândească în primul rând la ţară, îi atrase atenţia regina. Şi ţinând cont de gradul de rudenie cu mine, va conştientiza ce trebuie să facă!

Ducele înţelese că este cazul să se oprească aici, altfel va intra într-o dispută cu regina.

Când reveni acasă şi-i spuse ladyei Rose planurile reginei, aceasta fu îngrozită şi reacţionă impulsiv, declarând că nu se supune:

- De ce să mă mărit cu un rege din Balcani de care nu a auzit nimeni vreodată?

- Am făcut nişte cercetări, să ştii, şi este totuşi un rege destul de cunoscut, dar din păcate nu foarte tânăr.

- Cum adică, nu foarte tânăr ? vru să ştie lady Rose.

- Are peste cincizeci de ani.

- Şi se aşteaptă ca eu, aşa tânără, să mă mărit cu cineva atât de în vârstă?

- Larissa este o ţară destul de importantă, să ştii, chiar dacă până acum noi nu am ştiut de asta. Are ieşire la Marea Mediterană, ceea ce înseamnă o poziţie strategică excelentă şi de aceea se străduieşte Rusia s-o cucerească şi regina să le dea tot suportul pentru a o păstra.

- Ei bine, suportul ei nu va fi prin mine! declară că

încăpăţânare tânăra.

Dar ducele insistă:

- Ascultă-mă, Rose! Ştiu că eşti îndrăgostită de Gerald şi el de tine, dar nu aveţi nicio şansă să vă căsătoriţi.

Lady Rose privi pierdută pe geam şi ducele ştiu că era gata să plângă:

- Ce crud ! exclamă ea. O adevărată mârşăvie să fie prins în această căsnicie şi să nu existe nicio şansă pentru noi doi.

- Aşa este, simpatiză ducele cu sora lui.

- Din ce am aflat, ea poate să trăiască în continuare, toată viaţa, aşa cum este. Este tânără şi corpul ei nu este afectat. Deci, poate îmbătrâni aşa, căci doar mintea-i este distrusă.

- Ştiu, şi toată lumea care îl ştie pe Gerald îl compătimeşte pentru soarta lui tristă. Dar ce putem face? spuse ducele, ştiind că nu se putea pune problema unui divorţ între ei.

Marchizul putea divorţa de soţia lui doar dacă aceasta îl înşela şi chiar şi atunci avea nevoie şi de dispensă, ca să se poată înfăţişa la Parlament.

Dar şi aşa ar dura foarte mult şi cu siguranţă ar declanşa un scandal imens în societate.

A

Insă legea nu accepta divorţul doar pentru că soţia

nu-şi îndeplinea îndatoririle faţă de soţul ei.

Chiar dacă ar fi ridicat problema nebuniei soţiei în Camera Lorzilor, marchizul tot nu ar fi avut câştig de cauză.

Oricât de crud ar fi fost, marchizul era legat pe viaţă de o tânără cu minţile rătăcite, care nu ştia nici măcar cum îl cheamă pe soţul ei, dar care-i purta numele pentru totdeauna.

- Dacă rămâi şi te vei vedea în continuare cu Gerald, oamenii vor observa, mai devreme sau mai târziu. Ştii că servitorii vorbesc şi în plus, femeile geloase pe frumuseţea ta, din invidie, vor împrăştia bârfe că staţi prea mult împreună, chiar dacă Gerald îmi este prieten şi asta ar putea justifica prietenia voastră.

- Dar trebuie să-l văd. Chiar trebuie, insistă tânăra.

- Păi, asta este cea mai mare problemă, nu realizezi? Te torturezi, ştiind că el este la Londra sau la ţară, odată cu noi, şi nu te poţi vedea cu el.

Lady Rose nu spuse nimic, aşa că ducele continuă:

- Sincer îţi spun, cred că ţi-ar fi mai bine să stai departe de el, măcar un timp.

- Mai bine mor decât să mă mărit cu alt bărbat! strigă ea disperată.

- Din moment ce oricum nu te măriţi cu Gerald,

contează cu cine te căsătoreşti până la urmă? Dacă oricum vei avea o căsnicie aranjată, poate fi foarte bine cu regele.

Lady Rose se plimba agitată dintr-o parte în alta a camerei.

Ştia în adâncul sufletului că în această luptă nu poate ieşi învingătoare.

Era imposibil s-o refuze pe regină şi deşi dezbăteau acest subiect, amândoi ştiau care va fi răspunsul, de fapt.

Ceea ce le ceruse regina, era un ordin oficial.

într-un final, lady Rose capitulă şi, aşezându-se lângă fratele ei pe canapea, spuse:

- Atunci, foarte bine! Voi accepta cererea reginei, dar cu o singură condiţie. Vreau ca Gerald să-mi fie escortă până la Larissa.

Ducele o privi stupefiat.

- Crezi că e o cerere înţeleaptă?

- Nu mă interesează dacă este sau nu înţeleaptă! Vreau să fiu singură cu el puţin timp, înainte să-l părăsesc definitiv. Desigur, va fi trimis cineva din partea reginei, dintre nobili, să mă conducă şi eu îl vreau pe el. Doar Gerald a mai fost escortă şi în alte situaţii când regina a hotărât căsătorii ale regilor din Balcani, deci va fi în ordine.

Ducele ştia că era posibil, dar răspunse reţinut.

- Voi încerca să aranjez asta pentru tine. Şi având în vedere că noi doi suntem prieteni, s-ar putea să fie de acord şi chiar să mă trimită şi pe mine cu voi.

- Dar sigur că şi tu trebuie să mă însoţeşti. Nu vreau să trezesc nicio suspiciune!

- In ordine. Voi face tot ce pot să aranjez lucrurile astfel, spuse ducele şi o luă de mână încurajator pe sora lui. îmi pare rău, fetiţo, că ţi se întâmplă asta. Aş fi dat orice să te pot scoate din această încurcătură, dar nu există altă soluţie.

- Bănuiesc că vom supravieţui, dar niciunuia nu ne va fi uşor, concluzionă lady Rose.

- Eşti foarte curajoasă, draga mea Rose, şi sunt mândru de tine; apoi, pe un ton mult mai blând, adăugă:

- Acum, după ce mătuşa Sarah a murit atât de neaşteptat, va trebui să-ţi găsim altă însoţitoare.

Ducele îi spusese reginei că lady Rose va dori să aibă ca însoţitoare pe mătuşa ei Sarah Warren, care era văduvă, şi regina fusese de acord.

Insă cum aceasta murise subit, tânăra trebuia să-şi găsească degrabă pe altcineva.

- Pe cine să iau? Căci evident nu poate fi cineva dintre prietenii noştri, din moment ce va fi şi Gerald cu noi.

- Nu, sigur că nu. Ar fi un dezastru! declară ducele,

apoi exclamă încântat, ca şi cum îi venise o idee strălucită.

- La cine te gândeşti, Arthur?

- Tocmai mi-am amintit de o rudă pe care am revăzut-o ieri la înmormântare, şi anume prinţesa Louise de Piracus.

Lady Rose căută câteva clipe în memorie:

- Da, mi-o amintesc. Este o verişoară îndepărtată din partea mamei. A fost acum vreo şase ani la noi la ţară, în vizită.

- Acum, locuieşte într-o instituţie de ajutor public împreună cu fiica ei, care trebuie să aibă vreo optsprezece ani.

Lady Rose nu comentă, astfel că ducele continuă:

- Cred că sunt foarte strâmtorate şi mă gândesc să le vin în ajutor. Aşa că data viitoare când organizez o petrecere la ţară, le invit să rămână.

- Va fi foarte frumos din partea ta, dar din păcate eu nu voi participa la petrecere.

- Da, dar mă gândeam să-i propunem Valonei, aşa o cheamă pe fată, să-ţi fie însoţitoare.

Lady Rose îl privi, plăcut surprinsă.

- Nu-i o idee rea. Şi dacă spui că locuieşte în Hampton Court şi în acele condiţii, cu siguranţă nu ştie nimic despre mine şi Gerald.

- Este foarte tânără şi încă nu cred că are legături cu societatea, mai ales cu cea de la palatul Windsor.

- Ştiu că regina este destul de severă cu rudele ei la care nu are interese, dar Valonei i-ar putea găsi un soţ, râse tânăra, amuzându-l şi pe duce.

- Să fiu sincer, am impresia că Maiestatea Sa a uitat complet de ele. NU am auzit niciodată pomenindu-se de ele la Windsor. Prinţesa Louise este o rudă îndepărtată şi pentru regină şi este o persoană foarte retrasă, deci nu s-a făcut remarcată la curtea regală.

- Ei bine, atunci aşa vom face. îi vei propune ca fata s- o înlocuiască pe Sarah.

- Da, ea este cea mai potrivită să stea lângă tine şi lângă Gerald, căci nu va fi deloc suspicioasă.

- Ce vrei să spui? Să ştii că amândoi suntem foarte discreţi, ripostă tânăra.

- Puteţi controla ce vă spuneţi, dar nu şi cum vă priviţi, Rose. Oricine vă vede şi este suspicios, îşi va da seama imediat, după cum vă uitaţi unul la altul, că sunteţi îndrăgostiţi.

- Ne fac bine aceste sentimente, declară ea bucuroasă. Vai de mine, Arthur, cum voi putea să-l părăsesc? Cum voi putea să mă mărit cu altul? Şi cum poţi să crezi că voi fi în stare să locuiesc într-o ţară străină, departe de el?

Lady Rose se întrista profund, iar ducele o luă după umeri ca şi când voia s-o protejeze.

- Ştiu ce simţi, Rose, dar nu te mai gândi cum vei trăi fără el. Gândeşte-te că dacă stai aici, la un moment dat se va afla că vă iubiţi şi imaginează-ţi în ce scandal veţi fi târâţi amândoi. îţi dai seama că familia noastră va fi extrem de supărată, să afle aşa ceva.

Tânăra tăcu un timp, apoi spuse:

-Ai dreptate, desigur, Arthur. Va trebui să plec şi dacă îmi va fi mai rău decât îmi imaginez, atunci îmi rămâne să mă arunc în Mediterana!

- Nu vorbi aşa! o certă ducele. Poate printr-un miracol lucrurile se vor aranja mult mai bine decât ai impresia acum.

Ducele spera că odată despărţită de marchiz, va începe să-l uite şi poate chiar să se îndrăgostească de altcineva, cândva.

Poate chiar distanţa îi va face să nu se mai gândească unul la altul

- Când trebuie să plec spre locul acela îngrozitor, unde mă voi simţi ca sechestrată?

- în zece zile. Şi dacă spui că eşti de acord, mă duc imediat s-o sun pe prinţesa Louise şi să-i spun că o vei lua pe fiica ei ca însoţitoare. Şi ceea ce este şi mai bine, tatăl

fetei a fost grec, iar asta înseamnă că poate ştie ceva greceşte şi-ţi poate fi astfel de folos. Sunt sigur că şi în Larissa există mulţi greci, ca peste tot în Balcani şi limba este probabil asemănătoare cu cea greacă.

- Atunci, ar fi bine să aranjezi să vină cu noi şi cineva care să vorbească limba lor, pentru a ne putea descurca. Ştii că eu nu am fost niciodată bună la limbi străine, deci la început îmi va fi foarte greu să mă înţeleg cu oamenii din jurul meu.

- Desigur, Valona îţi va fi de ajutor. Şi asta mă face să fiu şi mai convins că am făcu o alegere bună.

***

Ducele o lăsă singură pe sora lui şi plecă îngândurat. Spera să nu existe nicio problemă când va propune prinţesei Louise să le-o dea pe fiica ei drept însoţitoare.

Pe de altă parte, nu vedea niciun motiv pentru care prinţesa să refuze, din moment ce propunea fetei un trai mult mai bun decât închisă într-o instituţie caritabilă.

Aceste instituţii aparţineau reginei şi erau destinate rudelor sale foarte sărace. Acestea locuiau aici prin bunăvoinţa reginei şi erau de obicei străini exilaţi sau nobili scăpătaţi.

A doua zi, ducele se duse direct la palatul Windsor şi ceru o audienţă la regină.

Când fu primit, spuse că lady Rose consideră propunerea Maiestăţii Sale o mare onoare şi desigur că acceptă mariajul cu regele Larissei.

- Am înţeles de la lordul Rosebery că Maiestatea Sa ne trimite în sprijinul ţării aflată acum în pragul războiului.

- Mă îndoiesc că ruşii vor mai îndrăzni să se comporte ca în Bulgaria, mai ales după ce au văzut că ne-am unit forţele şi suntem imbatabili. Tocmai pentru că vreau să evit un război am cerut ajutorul familiei voastre.

- Doamnă, am întârziat puţin răspunsul datorită decesului mătuşii noastre lady Sarah Warren, care trebuia să-i fie însoţitoare surorii mele. Dar am găsit soluţia, şi anume s-o înlocuim cu fiica prinţesei Louise de Piracus, care este dispusă să preia îndatoririle.

Ducele observă surpriză în atitudinea reginei. Desigur că aceasta uitase complet de prinţesa Louise şi acum că-şi aducea aminte, era tulburată. Dar imediat îşi reveni şi continuă pe acelaşi subiect:

- Te felicit! Nu credeam că tânăra este deja la vârsta să preia o asemenea sarcină. Dar dacă spuneţi că fata e potrivită, aprob cu plăcere s-o însoţească pe sora dumneavoastră spre Larissa.

- Maiestatea Sa este foarte generoasă şi de aceea îndrăznesc să vă solicit drept martor la nunta surorii mele pe marchizul Darsham.

- Marchizul Darsham? întrebă regina, surprinsă.

Dar evident, îşi aminti imediat că este un bun prieten al ducelui.

- Nu văd de ce nu ar fi în ordine, Domnia Ta. A mai participat la nunta unei nepoate şi s-a prezentat excelent, deci va fi un martor foarte potrivit, sunt convinsă.

- Cu siguranţă, se va comporta exemplar şi în Larissa, Maiestatea Voastră. Şi vă mulţumesc încă o dată din partea surorii mele şi a întregii familii, spuse ducele, apoi făcu o reverenţă şi se retrase.

După ce ieşi din salon, se felicită pentru modul cum tratase lucrurile, foarte încântat că reuşise tocmai cum îşi propusese. Şi mai mulţumit era că putea face pe plac surorii sale, fără ca regina să bănuiască legătura dintre ea şi marchiz.

Din comportarea reginei, ducele îşi dăduse seama că nu auzise nimic despre aventura celor doi. Desigur, dacă ar fi ştiut ceva, nu le-ar fi permis să călătorească împreună şi asta ar fi îndurerat-o nespus pe lady Rose.

„Avem noroc, dacă nu se mai petrece nimic între timp”, gândi ducele, în timp ce se îndrepta spre I lampton Court.

Nu voise să solicite prinţesei Louise acordul de a permite fiicei sale s-o însoţească pe lady Rose înainte de a rezolva cu regina, nedorind să-i dea speranţe dacă nu ieşea totul conform planului. Regina putea considera că fata este prea tânără încă pentru asemenea responsabilitate... Şi ducele îşi dădu seama brusc că nu-i spusese reginei ce vârstă are Valona. Dar probabil era mai bine, realiză el îndată.

Capitolul 2

Când ajunse la instituţia din Hampton Court, bătu la uşă şi intră în imobil.

Observă de la început că prinţesa Louise trăia foarte sărăcăcios.

Soţul ei, înălţimea Sa Prinţul Hermes de Piracus fusese alungat printr-o revoltă din ţara sa şi fugise doar cu ce avea pe el, împreună cu prinţesa şi cu fetiţa de mână.

A

In timpul luptelor din palat fusese grav rănit la picior, ceea ce îi şi cauzase moartea, la scurt timp după ce ajunsese în Anglia.

Familia regală venise în Anglia fără mijloace financiare, fiind nevoiţi să solicite ajutorul reginei.

Regina îi sprijinise şi le oferise găzduire într-o instituţie caritabilă şi o mică pensie din care să trăiască.

Apoi, după câteva luni, uitase de ei şi nu-i mai ajutase financiar, aflase ducele. Dar desigur, regina nu putea fi acuzată de ceva, deşi se comportase cam neatent cu aceste rude.

însă nici ei nu făcuseră nimic să-şi ajute rudele. Prinţesa era înrudită cu tatăl lor şi i-ar fi putut oferi sprijin, dar nu o făcuse.

Prinţesa Louise rămăsese lângă soţul ei să-l îngrijească şi când acesta murise, rămăsese fără niciun sprijin.

Ducele inspectă locuinţa lor şi după ce văzu cât de sărăcăcios era mobilată, fu sigur că luând-o pe Valona drept însoţitoare pentru sora ei, îi va face mult bine.

Spera că poate mâna pe care le-o întindea va conta şi vor fi scuzaţi puţin pentru toţi anii în care le neglijaseră.

Prinţesa intră în salon şi fu extrem de surprinsă să-l vadă pe duce:

- Cât de amabil sunteţi să mă vizitaţi, îl întâmpină ea. Am fost încântată să vă revăd ieri la înmormântare şi speram, mai mult de dragul Valonei, să avem ocazia să ne mai vedem

- Chiar pentru Valona am venit la dumneavoastră, o informă ducele, trecând direct la subiect, luând loc la invitaţia prinţesei.

Ducele îi povesti că sora lui pleacă spre Larissa să se mărite cu regele de acolo şi că Sarah urma s-o însoţească.

A

Insă acum, după moartea bătrânei, se aflau în încurcătură.

- Drept urmare, ne-am gândit la Valona, care este doar cu un an mai mică decât sora mea şi probabil se înţeleg bine împreună. Maiestatea Sa regina mi-a dat deja aprobarea s-o invităm pe Valona drept însoţitoare.

Prinţesa Louise rămase foarte surprinsă câteva clipe.

- Nu m-am gândit niciodată că aşa ceva este posibil! exclamă ea.

- Vom călători un grup mai mare, pe un vas din flota de război, îi mărturisi ducele, şi vă promit că voi avea grijă de Valona. Dacă în câteva luni nu se acomodează şi vrea să revină în Anglia, fac tot ce-mi stă în putinţă să găsesc o înlocuitoare, ca să revină acasă. Dar fără îndoială mie şi lui Rose ne convine mult mai mult să avem aproape o rudă, decât o femeie străină, adăugă ducele.

- înţeleg, spuse prinţesa cu blândeţe. Şi sunt foarte recunoscătoare că v-aţi gândit la noi. Doriţi s-o chem pe Valona, s-o întrebăm ce părere are despre propunerea dumneavoastră?

- Vă rog s-o chemaţi.

Prinţesa ieşi din cameră şi ducele se ridică respectuos în picioare, apoi începu din nou să cerceteze locuinţa.

Regreta acum că nu se implicase deloc în situaţia dificilă a acestor rude, căci aşa s-ar fi cuvenit din partea lor, ca familie.

Pe măsură ce studia mai în amănunt încăperea, ducele înţelese tot mai bine cât de strâmtorate erau cele două femei. Dar zări, plăcut surprins, că existau foarte multe cărţi, în bibliotecă, pe masă, chiar şi pe jos... Şi se întrebă dacă prinţesa este pasionată de lectură, sau fiica ei?

Uşa se deschise şi intră prinţesa, împreună cu Valona.

Ducele o mai văzuse cu o zi în urmă, la înmormântare, dar nu o privise cu atenţie, deci nu observase cât este de frumoasă. Dacă nu ar fi fost îmbrăcată atât de modest, cu siguranţă ar fi făcut impresie în societate. Era zveltă, cu ochi negri, migdalaţi, caracteristici grecoaicelor, şi cu un aer misterios, care o făcea să pară foarte interesantă. Dădea impresia că este o zeiţă coborâtă de pe muntele Olimp.

Valona veni cu mâinile întinse să-l salute şi ducele îşi dădu seama imediat că nu este o fată timidă, ceea ce-l bucură.

- Ce minunat să vă revedem! exclamă ea. Ieri, la înmormântare, vorbeam cu mama că suntem mândre să

avem asemenea rude.

Ducele râse.

- Iar eu gândeam la fel despre dumneavoastră! spuse bărbatul, încântat de primire.

- Nu vă cred, dar mă bucur să aud asta.

Se aşezară toţi trei şi ducele îi prezentă Valonei planurile pe care le avea pentru ea.

Fata rămase la rându-i uimită.

Desigur, ducele îşi dădu seama că cele două femei nu se gândiseră niciodată că vor apela la ele.

- Aş fi încântată să fiu însoţitoarea surorii dumneavoastră, dar nu sunt sigură că sunt foarte potrivită.

- Odată ajunsă la Larissa, vei găsi mulţi doritori să te instruiască. Dar crede-mă, Valona, protocolul regal este foarte plictisitor şi la un moment dat te vei sătura.

- Pentru mine va fi o nouă provocare, mărturisi fata, entuziastă. Şi mă încântă să călătoresc cu un vas de război! Ce minunat să călătorim pe mare!

- Nu suferide rău de mare?

- Sper că nu... Mama spune că nu mi-a fost rău când am venit în Anglia, dar atunci aveam numai zece ani.

- Acum, va trebui să ne spuneţi, interveni prinţesa Louise, de ce haine va avea nevoie Valona. Voi fi sinceră si vă voi mărturisi că pentru noi poate fi o problemă, căci avem foarte puţini bani.

- Din moment ce Valona face parte din familia noastră si eu sunt reprezentantul ei, cred că-mi revine această responsabilitate. Valona va fi imaginea ţării noastre şi vrem ca oamenii din Larissa s-o privească cu mândrie şi să se bucure că acum sunt parte integrantă cu noi în „Union Jack”.

Prinţesa Louise răsuflă uşurată. îşi făcuse griji că nu o poate încredinţa pe fata ei ladyei Rose, din cauza garderobei prea modeste.

- Vom folosi oricâţi bani va fi nevoie pentru a-i alege linutele, astfel încât să-i puneţi în evidenţă frumuseţea. Observ că Valona are trăsături remarcabile, care pot fi puse în valoare.

Valona bătu din palme, bucuroasă:

- Complimentul dumneavoastră este cel mai frumos şi mai amabil lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată! Vă mulţumesc! vere Arthur. Vă spun aşa, la rugămintea mamei, explică ea imediat. Şi mi-am permis văzând că sunteţi unul dintre cei mai amabili oameni din Anglia!

- Singurul impediment este că va trebui să vă descurcaţi foarte repede cu aranjamentele. Sora mea pleacă peste nouă zile, aşa că până atunci trebuie să fii

gata.

Prinţesa Louise scoase o exclamaţie disperată.

- Vai de mine, aşa din scurt? Oare vom reuşi?

- Desigur! Mergeţi la cele mai bune magazine de pe Bond Street, unde vă fac recomandare.

Ducele scrise numele pe o hârtie, convins că prinţesa nu era familiarizată cu aceste magazine de lux şi urma să le facă intrarea, mai ales că sora lui şi o actriţă pe care o simpatiza erau cliente fidele. De asemenea, scrise pe notă propria adresă pentru livrare, ca să fie totul în ordine.

-Arătaţi biletul acesta la magazine şi nu veţi întâmpina nicio dificultate. Şi vă rog să nu vă simţiţi ofensate că vă voi mai da bani pentru a merge la Londra cu o caleaşcă.

Văzând că prinţesa este pe cale să protesteze, adăugă:

- Dacă mândria nu vă lasă să luaţi bani de la mine, mă voi vedea nevoit să trimit caleaşca mea, să vă ducă la cumpărături. Dar va fi dificil, deoarece sora mea se foloseşte foarte mult de ea, căci şi ea are de făcut cumpărături pentru trusou.

Prinţesa îi mulţumi cu ochii în lacrimi, de bucurie.

Şi înainte ca ducele să plece, prinţesa remarcă:

- Sunt puţin îngrijorată pentru sora dumneavoastră, din cauza regelui Larissei. Am auzit de la un ambasador care a locuit aici, că a fost destul de bolnav în ultimul

timp.

- Sperăm să fie suficient de sănătos pentru a se bucura de nunta lui. După aceea, vom vedea... Dar după cum ştiţi deja probabil, ruşii îi aşteaptă moartea cu nerăbdare, ca să-i poată cotropi ţara.

Prinţesa clătină din cap, în semn că bănuia.

- Mă temeam că asta este situaţia.

- De aceea ne grăbim, atât de mult, deoarece trebuie să fim gata în nouă zile, mărturisi ducele.

- Voi fi gata, promit! exclamă Valona. Şi îţi mulţumesc nespus, vere Arthur, pentru această şansă pe care mi-ai dat-o. Şi pentru tot ajutorul financiar. Mă bucur enorm de noile haine. Mamei îi este foarte greu să asigure garderoba de care am nevoie, aşa că amabilitatea ta ne-a salvat.

- Mama ta este o femeie foarte curajoasă, spuse ducele. Şi să ştii că imediat ce pleci spre Larissa, o voi invita să stea un timp la noi în Norfolk. La Combe sunt mai multe rude, care o vor primi cu drag în sânul familiei.

- Voi fi încântată să le întâlnesc, spuse bucuroasă prinţesa, cu vocea tremurând de emoţie.

Ducele îşi luă apoi rămas-bun, o sărută pe Valona pe obraz şi plecă, dar înainte spuse:

- Te voi prezenta ca una din cele mai frumoase domniţe din familia noastră, Valona, iar eu te voi susţine să arăţi impecabil şi să te admire toată lumea. Iar când te vei întoarce acasă, vei fi nu numai admirată pentru frumuseţe, dar şi pentru susţinerea în cauza Union Jack.

Valona râse, încântată, şi ducele observă că face gropiţe în obraji.

- Sper să înţeleg toate complimentele ce mi se vor face şi în altă limbă, căci mă simt minunat când le aud! spuse tânăra, bucuroasă.

- Depinde de tine cât de repede îţi vei aduce aminte limba greacă. Ştiu că o vorbeai şi chiar sora mea se bazează pe asta. Speră s-o înveţi câteva cuvinte.

- Desigur! O să mă străduiesc să-mi aduc aminte rapid totul şi s-o învăţ şi pe lady Rose.

Ducele ieşi apoi şi se urcă în trăsură, pornind la drum.

Ele rămaseră în prag şi-i făcură cu mâna mult timp.

Când nu le mai zări, ducele se aşeză comod şi se relaxă, încântat că totul ieşise bine.

Avusese temeri, încât sora lui nu va accepta să se mărite, apoi că regina nu va fi de acord s-o însoţească marchizul, că abia acum, după ce tot planul era pus la punct, se linişti.

Acum, mai spera doar să fie totul în regulă în timpul călătoriei, şi după cum se aranjaseră lucrurile, aşa trebuia

s.i se întâmple.

Dar îşi aminti brusc scopul călătoriei şi anume ca sora lui să se mărite cu regele Larissei şi se întristă.

Căsătoria va fi una de convenienţă şi regele un străin pentru sora lui, deci avea îndoieli mari că va fi bine pentru ea. Dar îşi dorea din tot sufletul ca măcar convieţuirea lor să fie suportabilă.

După plecarea ducelui, prinţesa Louise vorbi mult cu liica ei despre vizita acestuia. Amândouă erau extrem de încântate de propunerea acestuia, dar în acelaşi timp surprinse de ce lucruri minunate le rezerva viitorul.

Valona se organiză imediat, căci ştia ce are de făcut.

Tânăra aşteptă ca mama ei să urce şi fugi îndată la o vecină unde era întotdeuna bine primită.

Aici, tot în Hampton Court, locuia sir Mortimer Melgrave, un diplomat în vârstă, care fusese în serviciul Marii Britanii.

Ultimul post pe care-l ocupase, fusese de ambasador al Marii Britanii în Spania, după ce reprezentase ţara cu

succes în multe alte capitale europene.

Acum, atinsese vârsta de optzeci de ani şi se retrăsese din activitate.

Regina îi oferise unul din cele mai bune imobile destinate scopurilor caritabile, o casă cu grădină.

Şi pentru că le îndrăgise pe prinţesă şi pe Valona, le invitase să-l viziteze şi să se bucure de grădină, de câte ori voiau.

Bătrânul se ocupase cu interes de grădină şi o transformase într-un loc foarte agreabil, dar acum Valona nu venea la el pentru aşa ceva.

Tânăra îşi manifestase interesul pentru locurile unde călătorise ambasadorul şi acesta îi povestise multe despre oraşele pe care le văzuse. Iar Valona îşi exprimase dorinţa de a colinda lumea.

- Mi-aş dori să călătoresc prin lume mai mult decât orice altceva.

Sil* Mortimer zâmbise binevoitor.

- Atunci, va trebui să te măriţi cu un bărbat bogat!

Valona râsese.

- Dacă vom locui aici mereu, mi-e greu să găsesc un bărbat care să mă simpatizeze. NU am unde să ies la dans, deci cum să-mi găsesc un soţ.

Sir Mortimer ştia că tânăra are dreptate şi o

compătimea.

Se gândea că regina sau măcar rude regale, le-ar putea invita pe cele două la seratele organizate la castelul Windsor.

Regreta să vadă cât sunt de neglijate şi în special îi părea rău pentru Valona, care era încă tânără şi putea avea perspective, dacă i s-ar fi întins o mână de ajutor.

Prinţesa Louise era o femeie modestă şi nu cerea niciun ajutor, iar asta o afecta acum pe fiica ei.

Valona era acum la vârsta unei „debutante”, dar nu era invitată la nicio petrecere, din păcate pentru ea, deşi avea dreptul regal să participe.

Tânăra bătu la uşa casei lui sir Mortimer şi-i deschise servitorul:

- Mă bucur să vă văd, înălţimea Voastră, o salută el. Stăpânul este în grădină.

Valona îi zâmbi servitorului şi fugi în grădină.

Sir Mortimer arătase foarte bine în tinereţe, după cum se observa şi acum, şi asta cu siguranţă îl susţinuse în carieră.

Când o zări grăbindu-se spre el, bătrânul se gândi că este o fată încântătoare.

- Mă bucur că te văd, Valona, o primi sir Mortimer, zâmbindu-i larg. Te rog să mă ierţi că nu mă ridic, se

scuză el, ca de fiecare dată.

Valona se aşeză pe bancă lângă el şi-l luă de braţ.

- Ce crezi că mi s-a întâmplat? făcu ea introducerea.

- îmi dau seama din glasul tău că este vorba de ceva minunat.

-Atât de surprinzător, încât încă nu sunt sigură că este adevărat.

- Povesteşte-mi!

- Ieri, la înmormântare, ne-am văzut cu ducele de Inchcombe, iar astăzi ne-a vizitat.

Sir Mortimer o privi surprins.

- V-a vizitat cu un scop?

- Da, unul foarte important. Mi-a propus să devin însoţitoarea surorii lui, lady Rose, care merge la Larissa, să se mărite cu regele.

- 5c mărită cu regele? Dar aveam impresia că este prea în vârstă pentru ea.

- Este foarte în vârstă, într-adevăr, spuse Valona, dar va fi o alianţă din motive politice. Ruşii vor să invadeze ţara, aşa că regina îi susţine în cadrul Union Jack.

Sir Mortimer clătină din cap.

- Desigur! Asta este! Maiestatea Sa aranjează astfel de căsătorii ca să păstreze Balcanii.

- Ce este minunat pentru mine, este că voi călători la

Larissa. Parcă aţi fost acolo, la ambasada noastră din Sofia, nu?

- Da, aşa este! Eram tânăr pe atunci, dar am fost într-adevăr în mai multe ocazii la Larissa. Şi îmi amintesc că este o ţară frumoasă.

- Povestiţi-mi puţin din ce aţi văzut acolo. Şi învăţaţi-mă şi câteva cuvinte, vă rog!

Sir Mortimer zâmbi amuzat.

- NU ai să ai nicio problemă să înveţi limba, stai liniştită. Vorbeşti bine limba greacă şi cei din Larissa folosesc multe cuvinte greceşti.

- Dar să ştiţi că va trebui să ne grăbim, deoarece în nouă zile urmează să plec.

- în nouă zile? se miră bătrânul. înseamnă că în Larissa lucrurile stau mai rău decât îmi imaginam.

- Se pare că situaţia este cu adevărat gravă. Aşa că vă rog, sir Mortimer, învăţaţi-mă câteva cuvinte, încât să mă înţeleg cu Maiestatea Sa.

- Cred că regele vorbeşte engleza. Şi oricum, vei avea timp suficient de studiu în drum spre Larissa.

- Ducele i-a spus mamei că vom călători cu un vas de război, din flota regală. Ce captivant, nu-i aşa?

- De acord! Dar oricât de captivant ar fi, vei fi nevoită să studiezi mult şi cu foarte mare atenţie, încât odată

ajunsă la destinaţie, să impresionezi populaţia Larissei.

- Voi studia intens. Şi mă bucur să-mi spuneţi că ştiţi limba! exclamă ea, încântată.

- Şi mai trebuie să ştii că în Balcani nu poţi merge fără să ştii să foloseşti o armă de foc.

Valona îl privi mirată.

- Credeţi că e posibil să fiu atacată?

- Nu ştii niciodată în ce situaţie poţi să fii. Şi ţi-am atras mereu atenţia, când îţi exprimai dorinţa de a călători, că trebuie să ştii să te protejezi învăţând să tragi cu pistolul.

Pentru protecţie, dar şi pentru amuzament, sir Mortimer îi arătase cu puţin timp în urmă cum se mânuieşte un pistol.

în acest scop, pusese o ţintă în grădină şi o încurajase de câteva ori, să tragă în centrul ei.

Când îi spuseseră prinţesei cu ce se ocupă fiica ei, aceasta se amuzase la rândul ei.

- Draga mea, nu ştiu dacă îţi va folosi vreodată, dar sunt sigură că dacă tatăl tău ar fi trăit, ar fi mulţumit de iniţiativa ta. Tot timpul mi-a spus şi mie să învăţ să trag, ca să mă pot apăra la nevoie, dar nu am dat curs insistenţelor lui.

- Dar în timpul revoltei din Piracus, nu a fost nevoie să

tragi? întrebă Valona.

- Nu, nu a fost. Tatăl tău ne-a ascuns, pe mine şi pe tine in primul rând, apoi s-a întors în palat să vadă dacă mai sunt femei şi copii de salvat.

- Şi atunci a fost rănit, nu?

- A fost salvat de un servitor foarte curajos. Restul oamenilor din palat au fost omorâţi sau luaţi prizonieri.

Prinţesa vorbea întotdeauna cu tristeţe şi cu durere în suflet despre evenimentele din Piraeus, aşa că Valona nu mai insistă.

Dar tânăra se strădui să înveţe să tragă şi se opri numai când amândoi considerară că ştie să mânuiască bine pistolul.

Sir Mortimer se ridică, greoi.

- Unde vă duceţi? îl întrebă Valona.

- Mă duc să mă uit prin bibliotecă, să văd dacă găsesc vreun curs de larissiană. Sunt aproape sigur că am ceva care îţi va folosi, când nu voi mai fi cu tine.

- Eram sigură că la dumneavoastră găsesc sigur ajutor, spuse ea şi-i strânse mâna cu drag. Şi când pot să vin să mă meditaţi? Dar să ştiţi că voi fi foarte ocupată, deoarece mă duc cu mama în oraş, să-mi fac garderobă pentru călătorie, îl anunţă ea, mândră.

Capitolul 3

Şi aşa se întâmplă. Valona şi prinţesa alergară toată săptămâna pe la magazine şi se preocupară intens de pregătirile pentru călătorie.

După doar şase zile de cumpărături, singura lor cameră liberă din casă, se umplu cu lucruri până la refuz.

Valona nu comandase doar nişte rochii fermecătoare, ci şi pălării, pantofi, mănuşi, bolerouri, halate şi nenumărate accesorii.

însă, cu toate acestea, în fiecare după-amiază când sosea acasă din oraş, fugea la sir Mortimer, să înveţe. Era ambiţioasă şi voia să-i facă pe plac bătrânului şi să înveţe limba ce-i va folosi, desigur.

în plus în fiecare seară înainte de culcare, Valona citea câteva pagini din cărţile despre limba larissiană, pe care i Ic dăduse bătrânul. Deşi una era tare plicticoasă, povestind doar despre bogăţiile solului Larissei, cea de-a doua era o foarte frumoasă poveste de dragoste.

Drept urmare, Valona o citi cu plăcere şi reţinu multe cuvinte, folosite de eroii din poveste.

La sfârşitul săptămânii, deoarece toate magazinele erau închise, exersă trasul la ţintă cu pistolul, dorindu-şi să fie bine pregătită pentru viaţa în Balcani.

Duminică după-amiază, sir Mortimer declară că este profesionistă, când atinse chiar centrul ţintei.

Atunci, încheiară lecţiile de tragere.

însă sir Mortimer spera totuşi să nu aibă vreodată nevoie să tragă cu pistilul.

- Să nu ai încredere în nimeni şi să fii foarte atentă cu cine te împrieteneşti, o îndrumă el, făcându-şi griji pentru ea ca pentru o fiică.

- Nu pot să cred că voi fi în pericol, sir Mortimer, îl linişti ea. Şi sper ca nici lady Rose să nu aibă vreo problemă, căci inamicii vor avea de-a face cu mine, râse ea; apoi, mult mai serioasă, adăugă: dar fiind vorba de ruşi, este posibil să acţioneze împotriva acestei alianţe.

- Regele a mai fost căsătorit şi are un fiu, o informă

bătrânul.

Valona îl privi surprinsă.

- Aveam impresia că cel mai important aspect al acestei căsătorii este să apară un moştenitor. Credeam că nu există un urmaş la tron şi că de aceea o trimite regina pe lady Rose în Larissa.

- Ai să vezi că de fapt adevăratul motiv pentru care se căsătoresc, este protecţia reginei. Cel puţin aşa cred eu, spuse sir Mortimer. Şi din acest considerent o consider pe lady Rose o tânără foarte curajoasă. Face un sacrificiu imens să se căsătorească atât de tânără cu regele în vârstă al Larissei, pentru a-i salva tronul.

- Cât de în vârstă este regele?

- Cincizeci şi cinci sau poate cincizeci şi şase...

Valona exclamăă îngrozită:

- Dar lady Rose nu este mult mai mare decât mine! Am impresia că are abia douăzeci de ani.

- Căsătoriile legale se aranjează din interese politice, de obicei. Iar în cazul lor, este evident că despre asta este vorba.

- Credeţi cu adevărat că ruşii vor să cotropească Larissa?

- Maiestatea Sa se pare că este convins de asta, altfel nu ar fi îndrăznit să-i ceară reginei Victoria să-i aranjeze

i .isătoria cu o nobilă englezoaică.

Când se întoarse acasă, Valena îi povesti mamei sale ce discutase cu sir Mortimer şi aceasta o compătimi la rândul ci pe tânăra lady Rose.

- Să te străduieşti să-i aduci puţină fericire, draga mea. Cred că actul ei de patriotism merită lăudat, iar eu o admir foarte mult că a dat curs solicitării reginei şi a dat dovadă de o totală lipsă de egoism.

- Mă voi strădui să-i fiu alături şi s-o ajut să treacă peste dorul de casă, mamă, promise Valena.

Prinţesa o sărută pe fiica ei, cu dragoste:

- Sunt convinsă că aşa vei face, draga mea, dar să ştii că şi mie îmi va fi dor de tine, aşa că te rog să nu lipseşti mult de acasă.

- Voi sta numai până când lady Rose se acomodează şi găseşte o însoţitoare de încredere, ceea ce probabil se va întâmpla destul de repede şi cred că şi ea învaţă larissiana, dar nu ştiu cât de uşor reţine limba...

- Dar tu reţii uşor şi iată un alt motiv pentru care trebuie s-o însoţeşti pe lady Rose. Cu toate că îmi vei lipsi enorm, cred că această călătorie te va favoriza, draga mea.

- Şi mie îmi va fi foarte dor de tine, mamă. Mi-ar fi plăcut mult să poţi veni şi tu!

Prinţesa îi luă mâna.

- Nu, draga mea. Eu am călătorit suficient în viaţa mea, şi acum mă simt bine acasă. Chiar dacă tu şi cu tatăl tău îmi veţi lipsi şi poate mă voi simţi singură câteodată, mi-e bine aici.

Valona îşi făcea griji pentru mama ei. Dar când intrară a două zi în casă, găsiră pe masă o scrisoare de la mama ducelui, ducesa Dowager.

Ducesa o invita să stea un timp la Combe Hali şi menţionă că o aşteaptă imediat după plecarea fetei.

Desigur că Valona se mai linişti, când văzu că ducele s-a ţinut de cuvânt şi se îngrijeşte de mama ei.

Ducesa locuia în casa fiului ei şi era stăpână, din moment ce acesta nu era încă însurat.

în scrisoare, scria:

„Găsesc foarte trist că în ultimii ani ne-am văzut foarte puţin.

Dar consider că avem multe de discutat, dacă veniţi să staţi la noi un timp, imediat după ce fiicele noastre pleacă spre Larissa.

Vă rog, înştiinţaţi-mă când să vă aştept.

Sunt convinsă că multe rude vor dori să vă revadă şi cele pe care nu le cunoaşteţi, să vă întâlnească."

- Ce scrisoare frumoasă ţi-a scris, mamă. Şi cât mă bucur, căci acum voi pleca şi eu mai liniştită. Sunt sigură că dacă vei merge la ducesă, în curând te vor invita şi alte rude. De fapt, mă gândesc chiar că, atunci când mă voi întoarce acasă, nici nu vei mai avea timp de mine!

Prinţesa râse.

- întotdeauna voi avea timp pentru tine, draga mea. Dar mă bucur şi eu de invitaţia ducesei şi abia aştept să merg în vizită.

Valona insistase ca mama ei să-şi facă rochii noi.

- Ducele a spus că plăteşte garderoba ta, nu a mea, protestă prinţesa.

- Ştiu sigur că ducele ar fi încântat să afle că ţi-ai comandat şi tu câteva toalete, mai ales că ai atâta nevoie de ele, mamă. Iar dacă nu vrei să-ţi faci şi tu, refuz să-mi mai iau rochiile mele! Prinţesa protestă în continuare, dar Valona fu atât de convingătoare, încât până la urmă cedă.

Cunoştea posibilităţile ducelui, aşa că prinţesa îşi comandă câteva rochii, mai ales ţinând cont de petrecerile la care cu siguranţă va participa locuind la ducesa Dowager, la Combe Hali.

Zilele treceau pe nesimţite.

Sosi şi ziua când Valona îşi luă rămas-bun de la sir Mortimer:

- Am citit cărţile de la dumneavoastră din scoarţă în scoarţă. Vă mulţumesc mult că mi le-aţi împrumutat.

- Iar eu am curăţat revolverul şi am pregătit gloanţele, dar repet, sper să nu ai nevoie să-l foloseşti vreodată.

- Şi eu sper la fel, dar îl iau totuşi, deoarece consider că e bine să-l am.

A

In timp ce vorbea cu bătrânul, Valona îşi aminti ce-i repeta adesea tatăl ei: „Din lipsă de perspicacitate şi de pregătire, am fost înfrânţi de revoluţionari, în Piracus”.

Pe atunci, nimeni nu era pregătit la curte să se apere într-o luptă armată şi pentru că domnise mult timp pacea, nimeni nu intuise că oricând s-ar putea declanşa o revoltă. Tocmai de aceea înfrângerea fusese atât de brutală, cu multe pierderi.

Valona luă cutia cu pistolul şi spuse o rugăciune, să nu fie nevoie să-l folosească.

- Probabil că datorită luptelor din Balcani, cei din Larissa sunt pregătiţi cu forţe armate şi teritoriul este bine păzit, spuse ea bătrânului, încercând în acelaşi timp să se liniştească şi pe sine.

Ducele organizase în detaliu plecarea, aşa că acum

nu avea de făcut decât să ordone ca o trăsură să pornească după Valona şi mama ei. Celor două le spusese deja că vor veni la Combe Hali, de unde urma să se plece oficial.

Vasul le aştepta pe Tamisa, în apropierea Parlamentului.

Pentru Valona totul era fascinant.

Cu o seară înainte de plecare, se dusese la culcare cu teama că s-ar putea întâmpla ceva care s-o împiedice să mai plece. De fapt, avea mari emoţii.

Dimineaţă, trăsura sosi imediat după micul dejun.

Bagajul Valonei şi al prinţesei fu încărcat repede şi cele două porniră în aventură.

- Mi-ai explicat toate îndatoririle ca însoţitoare, mamă, dar nu voi fi singură la curte, îi spuse Valona prinţesei, în timp ce străbăteau cartierul Windsor.

- La curte nu vei fi singură, într-adevăr, dar la Larissa vei fi cu siguranţă unica însoţitoare englezoaică a ladyei Rose. S-ar putea să nici nu-şi poată lua mai multe însoţitoare de aceeaşi naţionalitate, deoarece ar putea ofensa curtea.

- Ah, înţeleg ce spui. Şi pentru mine asta înseamnă că nu voi fi de serviciu tot timpul, nu?

- Cred că din când în când vei avea timp liber, să citeşti o carte sau să te plimbi prin grădină. Dar din

experienţa mea ca prinţesă, îţi mărturisesc că vei întâlni atât de des alţi curteni, încât va trebui să te comporţi oficial şi îţi va rămâne foarte puţin timp de intimitate.

- Ei, o să găsesc eu puţin timp şi pentru mine şi sper să existe o bibliotecă unde să mă pot refugia.

- Voi vorbi cu ducele imediat ce ajungem la destinaţie, să intervină pentru tine în acest sens. Ai văzut că este un adevărat gentleman şi un om foarte cumsecade, deci sunt sigură că va rezolva.

- Sper! exclamă tânăra cu entuziasm. Şi îmi doresc să am ocazia să călătoresc!

Prinţesa se gândi că fiica ei s-ar putea să fie prea pretenţioasă şi amintindu-şi că la curte putea fi cu adevărat plictisitor, spuse:

- Draga mea, dată fiind situaţia familiei, totul s-a aranjat într-adevăr foarte repede, şi tocmai de aceea dacă vei vrea să revii acasă, cu siguranţă împreună cu ducele, vei putea aranja să te întorci curând.

- Da, gândul că mă pot întoarce oricând este o consolare, dar faptul că mă duc într-un loc necunoscut unde m-aş putea plictisi, mă cam sperie.

- Vei găsi o sumedenie de activităţi atractive, draga mea, sunt convinsă. Şi eu mă voi bucura de scrisorile de la tine, în care îmi vei povesti tot felul de lucruri

interesante.

Valona râse şi o sărută pe mama ei cu dragoste.

- Te iubesc, mamă! Noi am reuşit întotdeauna să ne susţinem una pe alta, chiar şi în momente grele.

Prinţesa se întristă, amintindu-şi greutăţile prin care trecuseră după ce soţul ei murise, dar îşi reveni repede, pentru a susţine moralul fiicei sale, care pleca în călătoria vieţii.

Când ajunseră în Park Lane şi se zări Combe Hali, Valona rămase impresionată de grandoarea conacului.

Iar când intrară, Valonei i se tăie răsuflarea când văzu camerele imense, frumos decorate, cu mobilier de lux şi obiecte de artă.

„Aşa ar trebui să trăiască şi mama!" îşi spuse ea.

Ducele şi lady Rose le aşteptau în camera picturilor.

Când o văzu pe tânără, Valona o găsi foarte frumoasă.

Cele două se cunoscuseră şi domniţa i se adresă prima:

- Cred că gestul tău este minunat! Mulţumesc mult că ai acceptat să mă însoţeşti şi mărturisesc că sunt foarte încântată să te am lângă mine, decât o bătrână care să mă dădăcească tot timpul.

Valona murmură:

- Vă asigur că nu am să mă comport niciodată astfel.

Ducele le grăbi spre îmbarcare.

- Ai grijă de tine, draga mea mamă!

Să-mi scrii dacă ai nevoie de mine şi promit să mă întorc imediat.

- Te rog să te distrezi, draga mea şi să te ocupi doar de tine! Eu voi fi bine, spuse prinţesa; apoi o sărută şi se întoarse cu spatele, să nu o vadă plângând.

Alaiul porni la drum, cu ducele şi Valona lângă lady Rose.

Rămânând în urmă şi privindu-i cu admiraţie pe toţi, prinţesa se gândi că poate ducele se va îndrăgosti de fiica ei, fiind atât de frumoasă. Era greu de crezut, aşa ceva întâmplându-se doar în poveşti, dar observase privirile lui admirative şi spera.

„Fata dumneavoastră este foarte frumoasă" îi spusese el înainte de a pleca, luând-o deoparte pe prinţesă.

„Nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru hainele frumoase pe care i le-aţi dăruit", răspunsese prinţesa, recunoscătoare.

„Valona va duce faima naţiunii engleze mai departe, cu siguranţă!" declarase ducele.

Prinţesa Louise oftase.

„Aşa este. Doar că este atât de tânără şi are acum o responsabilitate foarte mare”.

„îi va purta Rose de grijă”, o liniştise ducele. „Nu vă temeţi!”

Privi trăsura până nu se mai văzu şi se gândi cu tristeţe cât de dor îi va fi de Valona.

Capitolul 4

Lady Rose străbătu în tăcere drumul până la vapor.

Ducele era conştient de ce este atât de reţinută.

Tânăra se temea că o întâmplare de ultim moment îl va împiedica pe marchiz să ajungă.

Ducele nu-şi făcea însă asemenea griji şi era chiar mulţumit că reuşise să evite să fie însoţiţi de cineva de la curte. Li se sugerase să aştepte pe cineva din Larissa, dar cei doi bărbaţi, motivând că ar dura prea mult, o convinseseră pe regină să-i trimită doar pe ei.

Se îmbarcară şi după ce cunoscură echipajul şi pe căpitan, coborâră de pe punte în cabine.

Vasul mai transportase personalităţi regale, aşa că era

bine dotat pentru un alai de la Curte.

Când în sfârşit rămaseră singuri, ducele începu o discuţie cu marchizul:

- Te felicit pentru modul cum ne-ai susţinut să aranjăm lucrurile în favoarea noastră, Gerald.

- Era cât pe ce să avem câţiva însoţitori oficiali, dar i-am rugat să ne lase liniştiţi în timpul călătoriei şi mi-au făcut pe plac. Şi acum, după atâtea eforturi, propun să uităm de lumea din jurul nostru şi să profităm de puţinul timp pe care-l mai avem împreună, spuse marchizul privind-o intens pe lady Rose, ceea ce-i păru ciudat Valonei.

Valona îl găsea pe marchiz foarte atrăgător.

De asemenea, i se păru ciudat că însoţitorul este un bărbat tânăr şi singur, şi nu o pereche de nobili în vârstă de la palat.

Marchizul privi peste umăr spre uşă, vrând să se asigure că este închisă şi că nu-i asculta nimeni.

- Arthur a aranjat ca în toate porturile în care oprim, să primesc veşti.

- Oprim în porturi? E prima dată când aud asta, spuse ducele.

- Păi eu am aranjat asta. Mi s-a părut o idee genială, deoarece lungim astfel călătoria. Şi cred că măcar Valonei, dacă nu tuturor, îi va face plăcere să vadă Gibraltarul, Marsilia, Neapole şi Atena.

- Mi-ar plăcea nespus! strigă Valona, entuziasmată, înainte ca ceilalţi să poată spune ceva. Toată viaţa mi-am dorit să vizitez! Mai ales aceste oraşe minunate. Dar credeţi că aş cere prea mult să ne oprim câteva minute şi la Veneţia?

- Sunt nevoit să recunosc că de Veneţia am uitat, râse

A

marchizul. Insă îl vom include şi pe acesta, cum să nu! Apoi întinse mâinile către lady Rose: spune-mi dacă nu este o idee minunată?

- Ba da, este minunat cum ai aranjat, răspunse sfios tânăra.

Cei doi se priveau unul pe altul, cu ochi strălucitori.

Atitudinea lor o făcu pe Valona să înţeleagă despre ce este vorba şi anume că lady Rose şi marchizul erau îndrăgostiţi.

„Ar fi trebuit să-mi dau seama!" îşi spuse ea.

Ea nu ştia nimic despre dragoste, căci nu o încercase până acum, dar privindu-i pe cei doi era uşor de remarcat.

în sfârşit, porniră în călătorie. H.M.S. Victoria, cum se numea nava de război, începu să avanseze încet pe Tamisa.

- Hai să urcăm pe punte, Valona. De acolo vei avea o privelişte superbă asupra Parlamentului, îi spuse ducele tinerei, iar ea se grăbi să iasă.

în timp ce înaintau pe râu, ducele îi arătă mai multe locuri importante.

La un moment dat, tânăra observă că lady Rose şi marchizul nu urcaseră cu ei pe punte.

Dar preferă să se concentreze la ceea ce vedea şi se bucură nespus de priveliştea oferită de călătoria cu nava regală.

Admiră Londra văzută de pe râu şi-i păru rău că lady Rose nu vedea această imagine fascinantă.

De asemenea, se simţea bine alături de duce, pentru că acesta cunoştea foarte multe din istoria Angliei şi-i împărtăşea din cunoştinţele sale.

- Mi-aş fi dorit ca şi mama să vadă tot ce admir eu acum! exclamă Valona.

-Atunci, să-ţi spun cum vom face! Când ne întoarcem peste şase luni sau un an, o luăm şi pe mama ta cu iahtul meu şi facem o excursie pe râul Tamisa.

Valona bătu din palme, extaziată.

- Ce iniţiativă minunată! Sunteţi atât de amabil cu noi. Mamei îi va face multă plăcere.

- Nu-ţi face griji pentru mama ta. îi va fi foarte bine lângă ducesă, mai ales că acum grădinile sunt superbe şi amândouă se vor plimba prin soare câteva ore.

- Ştiu că aţi rugat-o pe ducesă s-o invite pe mama la Combe Hali, vere Arthur, şi îţi sunt foarte recunoscătoare pentru asta. Dacă nu ar fi avut o companie atât de plăcută, mi-aş fi făcut griji pentru ea, să nu se simtă singură.

- Da, la asta m-am gândit şi eu, Valona. Şi îţi mărturisesc că mi-am făcut reproşuri că v-am neglijat atâta timp, deşi sunteţi membri ai familiei noastre. Pur şi simplu am uitat de rudenia cu mama ta, iar acum vreau să mă revanşez faţă de voi şi vreau să mă ajuţi în acest sens.

- Te voi susţine, desigur, spuse Valona, încântată. Şi te rog, spune-mi că-ţi place ţinuta mea, pentru care tu ai plătit cu atâta generozitate.

Ducele se amuză:

- Alia, deci vrei să fii flatată, ca toate domniţele, normal! Ei bine, nu am să te flatez, ci îţi voi spune purul adevăr, şi anume că eşti alegerea perfectă să-i impresionezi pe toţi ruşii.

Valona zâmbi.

- Nu cred că voi avea chiar un asemenea efect, dar mă bucur să nu mai fiu sărăcăcios îmbrăcată.

- Nu vei mai fi niciodată, îi promise ducele. Şi încă o dată îmi cer iertare să vă fi neglijat atâta timp.

- Am trăit bine la Hampton Court, deoarece am avut în jurul nostru numai oameni prietenoşi. Ieri, înainte să plec, au venit toţi vecinii să-şi ia rămas-bun şi i-au spus mamei atâtea lucruri frumoase despre mine, încât nu-mi mai venea să plec.

- Dar acum, cum te simţi?

- Călătoria aceasta este cel mai spectaculs lucru pe care l-am făcut în viaţa mea! Ba chiar mai mult decât am visat! exclamă fericită, Valona.

- Te-am văzut foarte entuziasmată când marchizul

A

ne-a anunţat că vom opri în mai multe porturi. înţeleg că îţi doreşti să călătoreşti, nu?

- Până acum nu am avut ocazia să călătoresc. Dar am fost cu mintea în multe locuri, citind. Acum însă, voi vedea în realitate stânca Gibraltar, canalele din Veneţia şi alte minunăţii! Am impresia că visez!

- Sper să nu fii dezamăgită, Valona, deoarece atunci când îţi doreşti ceva cu atâta ardoare, iar realitatea nu este ca în visele tale, poţi fi foarte deziluzionat.

- Hei, acum eşti ironic. Sunt convinsă că niciunul dintre noi nu are vreo îndoială că vaporul ne poartă spre o ţară de basm.

Ducele tăcu un timp.

- Să sperăm că asta vom găsi la Larissa, căci nu putem

lângă ducesă, mai ales că acum grădinile sunt superbe şi amândouă se vor plimba prin soare câteva ore.

- Ştiu că aţi rugat-o pe ducesă s-o invite pe mama la Combe Hali, vere Arthur, şi îţi sunt foarte recunoscătoare pentru asta. Dacă nu ar fi avut o companie atât de plăcută, mi-aş fi făcut griji pentru ea, să nu se simtă singură.

- Da, la asta m-am gândit şi eu, Valona. Şi îţi mărturisesc că mi-am făcut reproşuri că v-am neglijat atâta timp, deşi sunteţi membri ai familiei noastre. Pur şi simplu am uitat de rudenia cu mama ta, iar acum vreau să mă revanşez faţă de voi şi vreau să mă ajuţi în acest sens.

- Te voi susţine, desigur, spuse Valona, încântată. Şi te rog, spune-mi că-ţi place ţinuta mea, pentru care tu ai plătit cu atâta generozitate.

Ducele se amuză:

- Alta, deci vrei să fii flatată, ca toate domniţele, normal! Ei bine, nu am să te flatez, ci îţi voi spune purul adevăr, şi anume că eşti alegerea perfectă să-i impresionezi pe toţi ruşii.

Valona zâmbi.

- Nu cred că voi avea chiar un asemenea efect, dar mă bucur să nu mai fiu sărăcăcios îmbrăcată.

- Nu vei mai fi niciodată, îi promise ducele. Şi încă o dată îmi cer iertare să vă fi neglijat atâta timp.

- Am trăit bine la Hampton Court, deoarece am avut în jurul nostru numai oameni prietenoşi. Ieri, înainte să plec, au venit toţi vecinii să-şi ia rămas-bun şi i-au spus mamei atâtea lucruri frumoase despre mine, încât nu-mi mai venea să plec.

- Dar acum, cum te simţi?

- Călătoria aceasta este cel mai spectaculs lucru pe care l-am făcut în viaţa mea! Ba chiar mai mult decât am visat! exclamă fericită, Valona.

- Te-am văzut foarte entuziasmată când marchizul ne-a anunţat că vom opri în mai multe porturi. înţeleg că îţi doreşti să călătoreşti, nu?

- Până acum nu am avut ocazia să călătoresc. Dar am fost cu mintea în multe locuri, citind. Acum însă, voi vedea în realitate stânca Gibraltar, canalele din Veneţia şi alte minunăţii! Am impresia că visez!

- Sper să nu fii dezamăgită, Valona, deoarece atunci când îţi doreşti ceva cu atâta ardoare, iar realitatea nu este ca în visele tale, poţi fi foarte deziluzionat.

- Hei, acum eşti ironic. Sunt convinsă că niciunul dintre noi nu are vreo îndoială că vaporul ne poartă spre o ţară de basm.

Ducele tăcu un timp.

- Să sperăm că asta vom găsi la Larissa, căci nu putem pierde foarte mult timp pe mare, chiar dacă asta îşi doreşte Gerald.

- De ce spui asta?

Ducele ezită, neştiind dacă e bine să-i împărtăşească adevărul.

- Valona, cred că eşti suficient de matură să-ţi dai seama care sunt intenţiile ruşilor în ceea ce priveşte zona balcanilor. Şi desigur, realizezi cu ce scop se aranjează căsătoria dintre sora mea şi bătrânul rege al Larissei, şi cum este primită de ruşi.

- Ştiu că deja are un fiu, nu-i aşa?

- Un singur copil nu este suficient pentru siguranţa unei dinastii, spuse ducele în şoaptă.

- Dar dacă în Larissa pluteşte un pericolul iminent, de ce o laşi pe lady Rose să meargă acolo? întrebă Valona, contrariată.

Ducele zâmbi trist:

- Este dorinţa reginei şi nu te poţi opune Maiestăţii Sale.

- Aşa este. Şi eu m-am temut să nu mi se ceară acelaşi lucru, dar cred că mă consideră încă prea tânără pentru căsătorie.

Ducele râse:

- M-am gândit că te-ar putea crede prea tânără şi ca

însoţitoare, şi dacă mi-ar fi cerut să te vadă, aş fi spus că eşti plecată departe, într-o vizită.

-Vai, ce minciună!

- Dar una nevinovată. Dacă te-ar fi văzut, ar fi cerut să fii înlocuită de o doamnă mai în vârstă, care ne-ar fi cicălit toată călătoria.

- Ar fi fost într-adevăr oribil să se întâmple aşa ceva. Iar eu îţi mulţumesc de o mie de ori că ai găsit soluţia să mă iei pe mine, vere Arthur.

Ducele continuă să-i vorbească despre obiectivele pe lângă care treceau: turnul Londrei, portul naval.

Când se făcu ora prânzului, coborâră în salon.

Când intrară, Valona observă că lady Rose şi cu marchizul erau adânciţi într*o discuţie.

Păreau nemulţumiţi şi îngrijoraţi, iar bărbatul ţinea mâinile tinerei într-ale sale.

Valona crezu atunci că marchizul dorise să se însoare cu lady Rose, iar aceasta îl refuzase, pentru că era nevoită să se căsătorească cu regele.

„Dacă aş fi fost eu implicată cu un bărbat doar pe jumătate atât de atrăgător ca marchizul, aş fi refuzat-o pe regină fără să stau pe gânduri”, îşi spuse Valona.

După masă, lady Rose îi spuse Valonei că merge să se odihnească şi că doreşte să nu fie deranjată.

- NU am luat cu mine nicio cameristă, aşa că te voi ruga pe tine să mă ajuţi să mă schimb.

- Desigur că te ajut.

- Valetul fratelui meu este foarte îndemânatic şi l-am rugat pe el să se ocupe de bagajul meu. Am tot ce-mi trebuie, şi tocmai de aceea nu am mai luat o cameristă. Am vrut să călătoresc lejer, ţinând cont şi de faptul că o cameristă s-ar fi plâns probabil de rău de mare, explică ea.

Valona fugi spre punte îndată ce lady Rose se retrase şi aproape se ciocni de marchiz.

- Dacă îl căutaţi pe Arthur, probabil îl veţi găsi pe punte sau vorbind cu căpitanul, îi spuse el.

- Mulţumesc, răspunse simplu Valona.

Apoi marchizul se grăbi să coboare, ceea ce i se păru cam ciudat tinerei, deoarece nu credea că se duce să se odihnească.

Pe punte era soare şi cerul albastru deasupra mării.

„Ce frumos este! Mă simt minunat! Abia aştept să-i povestesc totul maniei", îşi spuse ea.

Ajunse lângă duce, iar el o întâmpină încântat.

- Cred că-ţi va plăcea să observi cum trecem prin canal, spuse el.

- Vreau să văd tot! Sper să nu-mi scape nimic!

- Atunci, o să te susţin.

- Eşti foarte amabil. Niciodată nu am avut ocazia să trăiesc atât de palpitant şi vreau să profit din plin.

Ducele îi zâmbi bucuros, observând cu cât entuziasm privea ea viitorul. Dar imediat se întristă când îşi aminti ce aducea acesta surorii lui şi marchizului.

Nu mai era nimic de făcut pentru ei, în momentul de faţă.

Dar măcar mai aveau de petrecut împreună acest scurt timp înainte de a ajunge la Larissa.

Totuşi, era foarte crud pentru ei să rămână cu această amintire tristă a călătoriei ce-i despărţea.

- Pari abătut, vere Arthur, remarcă Valona. Am spus ceva nepotrivit?

- Nu, sigur că nu, reacţionă imediat ducele. Mă gândeam doar că sunt puţini cei ce trăiesc bucuria ta. Mi-aş fi dorit ca veselia să se reflecte şi pe chipurile altora, măcar pe al celor pe care-i iubim.

- Da, ce minunat ar fi să fie aşa! Când a murit tata, aş fi dat orice să-l aduc înapoi şi să-i pot oferi bucurie mamei.

- înţeleg ce spui.

- Dar mama a fost foarte curajoasă, continuă ea, şi a trăit cu speranţa că tata ne veghează de unde este acum.

Şi mă gândesc că poate datorită lui mă bucur de această aventură fantastică.

A A

- Iţi doresc să ai o viaţă fericită. Insă îţi atrag atenţia că în viaţă sunt şi momente când vei fi tristă. Să nu te lasi copleşită!

- Sunt convinsă! Dar cred că putem trece peste greutăţi dacă îi avem pe cei dragi lângă noi şi dacă trăim din plin momentele fericite datorită cărora ne încărcăm cu speranţă.

- Ai dreptate. Trebuie să ne bucurăm de clipele frumoase şi să sperăm într-un viitor mereu senin, fu de acord ducele, gândindu-se la cei doi şi la clipele de bucurie ce le trăiau, chiar dacă doar pentru câteva zile.

Ajunseră la Gibraltar fără să aibă dificultăţi în golful Biscaya.

Valona nu avea rău de mare, ceea ce o bucura.

Stătuse mult pe punte, insistând să vadă toate locurile pe lângă care trecură, chiar dacă din când în când se ridicau valuri care o stropeau.

Lady Rose însă, stătuse în cea mai mare parte a timpului în salon sau în cabină.

A doua zi, în timp ce erau pe punte, Valona sugeră:

- Ştii, Rose, ar fi bine să începem să te învăţ limba larissiană, deoarece când vom ajunge vei fi rugată să ţii o cuvântare către popor.

- De ce să mi se ceară asta? întrebă intrigată lady Rose.

- Mi-a spus mama că atunci când o persoană regală intră într-o ţară străină, este întâmpinată de primul-ministru şi de personalităţi locale. Ei te vor primi şi vei fi nevoită să saluţi poporul în limba locală.

- Ei bine, atunci ar fi bine să învăţ câteva cuvinte, dar să nu fie o prelegere lungă, căci nu reuşesc să ţin minte!

Valona scrisese deja un discurs scurt pentru lady Rose şi se strădui s-o înveţe să-l pronunţe cuvânt cu cuvânt. Dar lady Rose nu era deloc atentă, fiind nerăbdătoare să scape şi să plece în cabină.

A doua zi, Valona încercă din nou s-o înveţe discursul, dar de data asta pur şi simplu o refuză.

îşi dădu seama că lady Rose voia să stea exclusiv cu marchizul, într-un loc izolat, departe de priviri indiscrete.

Iar ducele, temând u-se ca nu cumva Valona să-i perturbe pe cei doi, o provocă la un meci de tenis, ca s-o ţină ocupată.

Valona nu mai jucase tenis până acum, dar provocarea i se păru interesantă şi se implică în joc, concentrându-se să ţină piept ducelui.

A

In timpul cinei, nu vorbiră mult, în majoritatea timpului rămânând tăcuţi. Ducele încercă să întreţină atmosfera, dar lady Rose şi marchizul nu participară, preferând doar să se privească unul pe altul.

Desigur, Valona îşi dădea seama foarte clar de situaţia celor doi şi anume că erau profund îndrăgostiţi, dar gravitatea situaţiei politice, îi despărţea.

Se temea să nu acţioneze greşit, aşa că a doua zi îi spuse ducelui, când erau singuri:

- Am încercat s-o conving pe lady Rose să înveţe un discurs în larissiană, dar nu doreşte s-o facă. Am impresia că este foarte nefericită că se va căsători cu regele.

- Sigur că este nefericită din cauza asta, Valona. Dar rugămintea reginei noastre este de fapt un ordin. însă pentru ea oricum nu mai contează viitorul în Anglia, din moment ce nu se mai poate vedea cu Gerald.

Tinerei i se păru ciudată afirmaţia ducelui, şi-l privi întrebător, iar el consideră că era momentul s-o lămurească:

- Sunt convins că ţi-ai dat deja seama că se iubesc şi că le este imposibil să fie împreună. Dar crede-mă, nu există

speranţă pentru ei.

- Marchizul este căsătorit? întrebă Valona în şoaptă.

- Dacă ai această informaţie, cine ţi-a spus a precizat cu siguranţă că soţia lui suferă de o boală incurabilă, nu?

Valona tăcu un timp.

- Ce trist pentru el...

- Da, este o adevărată tragedie. Soţia lui era o frumuseşe şi părea o tânără fermecătoare. Nimeni nu i-a spus că de fapt suferea de tulburări mentale şi deşi după nuntă au încercat s-o trateze cu ajutorul multor doctori, nu s-a mai putut face nimic.

Valona se întristă şi-l compătimi pe marchiz.

- Ce rău îmi pare pentru ei! Acum, o înţeleg perfect pe lady Rose şi îmi imaginez cât suferă că trebuie să plece de lângă cei dragi.

- Ajut-o să treacă peste această încercare grea, Valona, îi ceru ducele.

- O s-o susţin cât pot de mult. îmi pare nespus de rău pentru ea. Lady Rose este o tânără foarte drăguţă şi cred că merită mai mult. Dar cum îi putem ajuta? Există cineva care ar putea face ceva să le schimbe soarta?

- Dacă ar fi provenit din familii oarecare, ar fi putut fugi în lume, să li se piardă urma. însă cum amândoi sunt nobili şi numele lor au importanţă în societate, nu-şi

permit să facă asta. Mai ales că este posibil ca sora mea să aibă copii în viitor, care nu vor avea dreptul la titlu.

A

Valona înţelegea perfect situaţia celor doi şi se apropie mai mult de lady Rose.

A

In seara următoare, când Valona o ajută pe lady Rose să se schimbe, aceasta i se confesa:

- Cred că ţi-ai dat seama cât de nefericită sunt, nu-i

aşa?

- Mi-a spus Arthur, şi să ştii că îmi pare foarte rău pentru tine.

- Şi mie îmi pare foarte rău pentru ce mi se întâmplă, dar nu am ce face. Nu pot să-l târăsc pe Gerald într-un scandal, cum nu pot să mă expun nici eu.

- Aşa este. Mă voi ruga pentru voi în fiecare seară, poate se va ivi vreodată ocazia să vă uniţi.

Lady Rose nu comentă. Rămase abătură, probabil convinsă că nu au nicio şansă.

Brusc, duse mâinile la ochi şi exclamă:

- Nu mai suport! Prefer să mor, decât să mă dăruiesc unui alt bărbat. Nu-mi vine să cred că nu-l voi mai vedea pe Gerald.

Făcu o pauză, încercând cu disperare să-şi revină, dar nu reuşi.

- Cred că mă voi sinucide.

- Să presupunem că vei face asta şi printr-un miracol marchizul este liber. îţi dai seama ce va însemna moartea ta pentru el?

Lady Rose îşi descoperi faţa. Plânsese şi chipul ei era foarte răvăşit.

- Dar nu avem nicio şansă, sau...? Soţia lui Gerald are numai douăzeci şi trei de ani şi doctorii spun că ar putea trăi până la şaptezeci.

- Nu ştii niciodată ce rezervă viitorul, Rose. Şi în orice situaţie, oricât ar fi de gravă, nu-ţi poţi lua viaţa. Ţine cont că sunteţi amândoi prinşi în această tragedie şi aşa cum suferi tu, suferă şi marchizul.

- Aşa este. Şi când îmi spune cât de mult mă iubeşte, mi se frânge sufletul, ştiind că nu putem fi împreună.

- Cred că îţi pierzi prea uşor speranţa, Rose. Trebuie să crezi că zorii zilei vor apărea şi pentru voi, cândva. Iar atunci, nu ar fi un dezastru ca vreunul din voi să nu mai fie?

Lady Rose oftă:

- înţeleg perfect. Doar că în momentul de faţă nu pot să văd speranţă pentru viitorul nostru.

- Aveţi o şansă! Chiar dacă foarte mică, dar o aveţi şi trebuie să crezi în ea, insistă Valona, apoi făcu o pauză înainte să continue: mama mi-a povestit că m-am născut sub o stea norocoasă şi din această cauză se credea că am un ochi magic. Toţi spuneau că la maturitate voi putea să prevăd viitorul.

- Şi cu ochiul tău magic, mă vezi pe mine şi pe Gerald împreună în viitor?

A

- In sinea mea, simt că la un moment dat tu şi cu Gerald vă veţi uni în dragoste şi veţi trăi fericiţi.

- Doamne, cât îmi doresc să te cred!

- Atunci, roagă-te în fiecare noapte pentru asta şi îngerul tău păzitor sau steaua norocoasă îţi vor aduce fericirea.

A

- Ii voi spune şi lui Gerald ce mi-ai spus, şi deşi sunt convinsă că va avea îndoieli, îşi va dori şi el să se împlinească.

- Ce ţi-am spus este ceea ce cred cu adevărat, Rose. Eu sunt sigură că odată şi odată vă veţi reuni.

- Fiecare zi fără Gerald va fi ca un coşmar pentru mine. Dar prin ceea ce mi-ai spus, m-ai făcut să sper şi îţi promit că nu mă voi sinucide.

Când intrară în salon să ia cina, cele două tinere erau zâmbitoare.

Marchizul sări de la locul lui şi veni la lady Rose.

- Pari veselă. Ce s-a întâmplat?

- îţi povestesc mai târziu, răspunse misterios tânăra.

în seara aceea, atmosfera de la cină fu mai degajată decât în celelalte seri.

Când se duseră la culcare, Valona se gândi că fusese o seară reuşită, prima de acest fel de când era pe vas.

O încânta de asemenea ideea că mâine urmau să oprească la Gibraltar şi îşi dorea mult să vadă stânca.

Iar ducele îi promisese s-o ducă pe ţărm, unde vor vizita o colonie de maimuţe.

Capitolul 5

- Era ceva lăsat pentru tine de acasă? îl întrebă ducele pe marchiz, odată întorşi pe vapor.

- Nimic important. Doar veşti de la grăjdar că unul din cai a intrat în competiţie.

- Crezi că va câştiga?

- Este posibil.

- Păcat că nu eşti acolo, să-l vezi.

- Sincer, prefer să fiu aici, spuse trist marchizul, după care se retrase.

A

Îşi continuară drumul şi în scurt timp ajunseră la Marsilia, unde marchizul coborî din nou de pe vas, să meargă la consulat.

De data asta însă, ducele şi Valona nu mai coborâră, acesta explicându-i că nu sunt obiective turistice demne de vizitat.

- Este doar un port comercial. Ai mai multe de văzut când ajungem la Napoli şi la Veneţia.

- Abia aştept! Am citit multe despre Veneţia şi sunt nerăbdătoare să văd canalele în realitate, nu numai în poze.

- Sper să nu fii dezamăgită. Adesea am descoperit, când am călătorit, că în cărţi sunt şi multe exagerări.

- Nu cred! Probabil ai călătorit mult şi la un moment dat te-ai plictisit. Sunt sigură că fiecare oraş are ceva interesant de văzut.

Ducele râse.

- Văd că eşti optimistă, aşa că nu am să-ţi răpesc entuziasmul.

- Nu voi fi deziluzionată, nu te teme. Ştiu că în cărţi se exagerează, dar am convingerea că unele lucruri sunt scoase prea mult în evidenţă şi sunt uitate altele, la fel de frumoase.

Ducele râse din nou şi continuă s-o tachineze.

Tânăra îl impresiona prin naturaleţe şi prin maturitate.

Remarcase în timpul cinelor că era foarte inteligentă, făcând tot timpul remarce interesante, însufleţind

conversaţiile.

Chiar îşi spusese că este atât de plăcută, încât îi era greu să creadă că are numai nouăsprezece ani.

Totodată, aspectul ei fizic era impresionant, căci era extrem de frumoasă îmbrăcată în hainele noi pe care şi le cumpărase.

Iar ea se comporta atât de politicos, încât îl flatase pe duce, mai ales când îi ceruse opinia despre hainele pe care urma să le îmbrace.

- Mama nu a prea a fost de acord când am comandat acest costum. A fost de părere că are o culoare prea deschisă, dar mie îmi place şi mi se pare că se potriveşte cu atmosfera mediteraneeană.

A

- Iţi stă foarte bine în el, o complimentă ducele.

Valona chicoti.

- Este exact ce îmi doream să aud! îi voi scrie mamei şi-i voi povesti ce mi-ai spus.

Ducele se gândi că odată întorşi în Anglia, va organiza un bal pentru a o introduce pe Valona în societatea londoneză.

Cu siguranţă, va străluci după aceea la toate balurile sezonului.

Totodată, se va asigura că ea şi cu mama ei vor fi invitate la toate balurile de la castelul Windsor.

„Valona se va integra imediat şi se va bucura de fiecare moment! Dacă a reuşit s-o înveselească şi pe Rose, cu siguranţă se va face remarcată în orice situaţie” îşi spuse ducele.

în acea seară, când cele două tinere s-au retras, lady Rose o întrebă pe Valona:

- Te rogi pentru mine la steaua ta norocoasă?

- Sigur că da, Rose.

Dar şi tu trebuie să te rogi. Fiecare avem o stea, care ascultă numai de noi.

Valona vorbea cu multă seriozitate, aşa că lady Rose o crezu şi făcu întocmai.

Când lady Rose îi povestise marchizului ce vorbise cu Valona, acesta remarcase:

- Acum, auzindu-te pe tine, îmi amintesc că este

A

într-adevăr un crez al poporului din Piracus. Insă nu i-a adus prea mult noroc regelui...

- Steaua lor nu i-a păzit cum trebuie, comentă lady Rose.

- Da, poate nu s-au rugat cu ardoare. Dar noi, draga mea, să sperăm că vom fi auziţi şi ascultaţi, spuse marchizul, şi o sărută tandru.

Rămaseră îmbrăţişaţi câteva clipe, trăindu-şi dragostea în paradisul lor imaginar.

***

Următorul port în care opriră fu Napoli.

Deşi era un oraş sărac, Valona îl găsi foarte atractiv.

Şi entuziasmul ei se transmise şi celorlalţi, aşa că ducele îi duse în vizită la Pompei.

Bineînţeles că tot Valona fu cea mai încântată, şi la întoarcere îşi strecură mâna în cea a ducelui şi-i spuse:

-Nu credeam că o să văd vreodată situl acesta. Am citit şi am văzut poze cu el, dar în realitate este mult mai impresionant.

- Da, realitatea poate fi alta. Şi tocmai de aceea te încurajez să scrii o carte despre tot ce ai văzut, o interpretare proprie, când ajungi acasă, Valona.

- Nu cred că voi găsi cuvintele potrivite să descriu toate aceste minunăţii în întreg dicţionarul englez!

Ducele râse.

- Nu cred că asta te va opri. în timpul petrecut alături de tine, mi-am dat seama că eşti o tânără foarte hotărâtă şi am convingerea că ai caracter puternic. Ştiu că dacă îţi propui, îi convingi cu uşurinţă pe cei din jurul tău să-ţi

urmeze exemplul.

Valona râse la rândul ei, văzând că ducele o tachinează.

- Mă voi strădui să nu fiu autoritară, vere Arthur. Dar insist să susţin că am văzut lucruri mult mai frumoase decât descrierile din cărţi.

Ducele ridică braţele exasperat:

- De ce mă team mai mult pe lume, sunt femeile deştepte, care vor întotdeauna să aibă dreptate. Femeile trebuie să fie blajine, gingaşe şi tăcute!

Desigur, Valona îl contrazise şi se iscă o nouă dispută între, care se temină ca de obicei în hohote de râs.

Deşi se simţea epuizat câteodată de vitalitatea ei, ducele realiză că fără ea călătoria ar fi fost prea plictisitoare şi se declara încântat de compania ei.

Chiar şi pentru lady Rose, era o binecuvântare.

Şi fără îndoială, era bine primită de căpitan şi de echipaj.

Tânăra era o prezenţă remarcabilă şi toţi apreciau, în mod special pentru cât de multe cunoştinţe avea, deşi majoritatea din cărţi.

Pe măsură ce trecea timpul, ducele o plăcea din ce în ce mai mult.

Consideră chiar că şi regina, dacă ar fi întâlnit-o, ar fi

simpatizat-o imediat.

După ce trecură de Napoli, când se îndreptau spre Veneţia, Valona deveni foarte agitată.

- Cred... din ce am citit, că Veneţia este cel mai romantic oraş din lume!

Ducele o provocă:

- Nu face astfel de afirmaţii până nu vezi India sau Egiptul. Sunt curios ce părere ai avea despre piramide.

- Eşti răutăcios! Ştii că nu am nicio şansă să ajung acolo. Aşa că îmi rămâne să mă bucur de Veneţia. Poate nu e ca în cărţi, dar sunt sigură că o să-mi placă.

- Nu trebuie decât să ai răbdare!

A doua zi dimineaţă ajunseră la Veneţia şi coborâră să viziteze oraşul.

Ducele tocmi o gondolă.

Veneţia era minunată, chiar mai frumoasă decât îşi imaginase Valona.

Fu extrem de fascinată de Piaţa San Marco şi de Palatul Dogilor. Dar când intră în librăria Sansovino, afirmă că

nu ar mai vrea să iasă o lună.

Şi pentru că era prea tăcută, ducele o întrebă:

- Ce-i cu tine? Mă aşteptam să comentezi tot ce vezi. Eşti dezamăgită?

- Nu-mi vine să cred că tot ce văd este real! Mi-e teamă să nu dispară toate aceste minunăţii!

Amândoi râseră şi-i atraseră atenţia ladyei Rose, care era şi ea destul de veselă.

Marchizul nu primise veşti importante nici aici, dar fu anunţat că armăsarul lui câştigase cursa la care participase.

- Ce veste bună! exclamă ducele.

- într-adevăr! fu de acord marchizul. Am mai înscris doi cai în curse, dar nu mă aştept să iasă învingători. Deocamdată, aleargă doar pentru antrenament.

- Când vom reveni în Anglia, aş vrea să-mi vezi caii, poate am şi eu câţiva armăsari potiviţi pentru curse, sugeră ducele, dar înţelese imediat că această discuţie despre întoarcerea acasă o afectează pe sora lui şi schimbă subiectul

Ştia că la rândul lui, când va reveni acasă, va trebui să-şi caute o soţie şi privindu-i pe cei doi, despărţiţi crunt de soartă, avea îndoieli.

Se temea că îşi va lua o soţie care se va dovedi nepotrivită după căsătorie şi urma să fie şi el condamnat, ca sora şi prietenul lui.

A

încă nu era dispus să-şi asume acest risc.

Dar dorea să se căsătorească din dragoste.

Şi îşi aminti de prietena lui dansatoare, care îl aştepta să revină la Londra.

A

Insă între ei nu erau sentimente de iubire, doar se amuzau împreună şi-şi căutau compania.

Cu aceste gânduri, se retrase la culcare, dar continuă să se frământe.

î{î î|î

A doua zi se îndreptau spre Atena şi Valona le readuse din nou buna dispoziţie cu veselia ei.

- Azi o vei vedea pe zeiţa antichităţi greceşti, spuse ducele fetei. Şi amândouă, tu şi cu Rose veţi realiza că nu i-ai urmat exemplul suficient de bine!

Şi înainte ca tinerele să protesteze, marchizul îl contrazise:

- După mine, ambele domniţe sunt o personificare a frumuseţii acesteia. Numai lângă Atena şi Afrodita le putem aşeza într-o competiţie şi ambele le vor da de furcă zeiţelor.

- Mulţumim! Mulţumim! Mulţumim! strigă lady Rose. Ce frumos ai vorbit despre noi. Şi cât ne-ar plăcea să credem că este adevărat!

- Dar ştiu că poţi să crezi tot ce-ţi spun, îi şopti marchizul, foarte afectuos, tinerei.

Lady Rose îşi întoarse privirea către el şi se pierdu în ochii marchizului.

Cabina parcă vibra de intensitatea sentimentelor lor.

înainte să se culce, Valona răsfoi cărţile primite de la sir Mortimer despre Grecia.

Ştia că mâine intră în această ţară, pe care îşi dorea enorm s-o viziteze.

Mama ei îi vorbise mult despre Grecia şi destinaţia o fascina, mai ales pentru că era locul unde se născuse.

Cel mai mult voia să vadă oracolul din Delphi, cicladele şi în mod special locul unde se născuse Apollo, Delos.

„Chiar le voi vedea! Mi se va împlini visul!” îşi spuse ea bucuroasă.

Datorită entuziasmului, era agitată şi nu putea adormi.

Dar intrară târziu în Grecia prin portul Pireus, când deja era întuneric.

- Cred că este târziu să mai coborâm pe ţărm acum, nu? îl întrebă ea tristă pe duce.

- Da, este târziu.

- Dar mâine nu plecăm foarte devreme dimineaţă, nu?

- Nu-ţi face griji, mâine coborâm după micul dejun.

- Mulţumesc! vere Arthur.

A doua zi dimineaţă, la micul dejun, Valona nici nu termină de mâncat şi fugi pe punte.

- Eu merg întâi la ambasadă, spuse marchizul. Nu cred că regina ne-a trimis vreun comunicat, dar căpitanul are deja impresia că ne lungim prea mult timp, iar el ştia că trebuie să ajungem cât mai repede la Larissa.

Ducele zâmbi.

- Cred că într-adevăr, ai transformat sejurul într-un voiaj.

- Ei, pentru mine tot un iad este, spuse marchizul şi ieşi din salon.

Ducele îl compătimea şi începu să spere că previziunea Valonei se va împlini.

Nu era superstiţios, dar acum îşi dorea cu adevărat ca miracolele să existe şi să se facă unul pentru sora lui şi marchiz.

El personal era convins că nu au nicio şansă la fericire, dar îşi impuse să spere pentru ei.

Valona îl readuse la realitate, fugind spre el.

- Sunt gata, vere Arthur, putem cobori acum pe ţărm, te rog?

- Ei, să mergăm. Văd că nu mai ai răbdare şi nu are rost să încerc să te opresc.

- Exact! Şi să nu mă laşi singură, aş putea continua să vizitez oraşul, iar Maiestatea Sa se va supăra.

Ducele râse.

- Dar spre norocul nostru Maiestatea Sa nu ştie cum am plănuit noi călătoria şi ar fi minunat să nu afle niciodată.

Valona îl privi, curioasă.

- Pentru noi, a fost bine că Maiestatea Sa a uitat de tine şi de mama ta, reluă ducele. Drept urmare, nici nu ştie ce vârstă ai. Dacă ştia, sigur ne-ar fi impus o altă însoţitoare, vreo văduvă în vârstă.

- Şi ce neplăcut ar fi fost pentru Rose!

- în schimb, tu eşti minunată pentru sora mea. Ai reuşit s-o înveseleşti chiar şi în cele mai triste momente ale sale.

- într-o zi va fi fericită, sunt sigură!

- Ce bine ar fi! Dar acum, să mergem, Valona. Trăsura ne aşteaptă.

Cei doi petrecură o dimineaţă minunată, vizitând

Parthenonul, Erechteionul şi alte situri arheologice.

La prânz reveniră pe vas şi Valona fugi în salon, unde o găsi singură pe lady Rose.

Intră şi ducele, care fu imediat întrebat:

- Ce s-a întâmplat cu Gerald?

- NU am idee. Credeam că este aici, cu tine, răspunse ducele, apoi se uită la ceas şi adăugă: probabil a fost reţinut la ambasadă. Iar cum mie mi-e foarte foame, nu-l vom aştepta.

- Şi mie mi-e la fel de foame, îl susţinu Valona, care fugi în cabină să se pregătească pentru masă.

Mâncară în trei, dar lady Rose nu avea stare. Se ridica întruna şi mergea la hublou, să vadă dacă soseşte marchizul.

- Nu-mi pot închipui cc-l reţine pe Gerald.

- Eu nu cred că este cazul să te îngrijorezi, încercă ducele s-o liniştească.

- Sigur s-a întâmplat ceva. altfel nu ar fi întârziat aşa de mult. Sper că nu este bolnavă mama lui.

- Ar putea fi? o întrebă ducele.

- Nu cred. Dar Gerald este foarte ataşat de ea. Când e plecat, se gândeşte mereu la mama lui.

în timp ce luau cafeaua, veni şi marchizul, iar lady Rose exclamă:

- Iată-1!

Acesta intră în salon şi închise uşa, ceea ce Valonei i se păru ciudat.

- Ce s-a întâmplat? De ce ai întârziat? Mi-am făcut griji, spuse lady Rose şi fugi spre el.

Marchizul o îmbrăţişă:

- Tocmai am aflat că soţia mea a murit! răspunse el.

Toţi oftară.

- Cum aşa, Gerald? întrebă ducele, şocat.

- Am primit o scrisoare de la secretară, în care îmi relatează că Mavis a făcut o altă criză, după care a leşinat. Infirmiera se pare că plecase la un moment dat să mănânce, când ea s-a trezit şi voind să coboare pe scări, a căzut şi a murit.

Marchizul făcu o pauză îndelungată, după care adăugă:

-Asta i-a fost soarta. Ştim cu toţii că moartea ei este de fapt o eliberare.

Cât de repede se îndeplinise previziunea Valonei!

- Acum trebuie să te întorci acasă?

- Nu. Am trimis o telegramă în care am informat familia că mi-e imposibil să revin în acest moment. Secretara şi administratorul se vor ocupa de înmormântare. Lady Rose stătea lângă marchiz şi-l privea cu o nouă lumină în ochi.

- Nu mă pot întoarce, pentru că trebuie să fac planuri pentru mine şi Rose.

A

- Vai, Gerald! Nu sunt încă sigură dacă este realitate sau vis.

- Este adevărat, draga mea! Iar eu am întârziat şi pentru că m-am ocupat de diverse lucruri, cu care sper că veţi fi de acord şi tu şi Arthur.

- Eu sunt de acord cu orice doreşti tu! strigă lady Rose.

- Am găsit o mică biserică aici, unde ne putem căsători pe loc şi unde nu este nevoie să ne declarăm titlurile.

- Să ne căsătorim... şopti tânăra.

- Preotul din biserică este bătrân şi cam senil şi în schimbul unei donaţii, nu va întreba nimic.

- Adică, ne vom căsători, Gerald?

- Sigur că da! răspunse hotărât marchizul. Doar că acasă nu vom spune nimic, timp de şase luni. Am nevoie de acest răgaz, să aranjez diverse lucruri.

- Dar ne vom căsători? insistă tânăra, nevenindu-i să creadă.

- Vei fi soţia mea şi nu ne vom despărţi niciodată!

Dar interveni ducele:

- Şi cum rămâne cu regele? Suntem totuşi într-o misiune diplomatică spre Larissa.

Capitolul 6

După o tăcere apăsătoare, marchizul spuse:

- Există o singură persoană care ne poate ajuta şi sunt dispus să mă rog de ea în genunchi, dacă este nevoie.

Marchizul se uită la Valona:

- Te implor, Valona! numai tu poţi lua locul Rosei. Şi chiar ai sânge regal în vine.

- Nu pot să fac asta! Cum s-o fac? strigă Valona, speriată.

Marchizul veni lângă ea şi-i luă mâinile:

- Ascultă-mă, te rog, Valona. M-am informat la ambasadă despre rege şi mi s-a spus că nu mai are mult de trăit. Deci, o căsnicie cu el, ar fi doar cu numele.

Valonei îi tremurau mâinile.

- Dacă devii regina Larissei, vei avea o poziţie privilegiată în societate. Totodată, o vei putea chem pe mama ta la tine şi sigur îi va plăcea să regleze relaţiile cu ţara ei natală.

Tânăra asculta uimită, dar cu atenţie.

- Desigur, realizezi că să fii regina Larissei ţi se oferă o cu totul altă viaţă decât cea pe care ai dus-o până acum. Vei trăi în lux, în locul condiţiilor modeste cu care v-aţi obişnuit tu şi cu mama ta.

- Asta este adevărat! interveni ducele. Dar cu toate acestea, Gerald, îi ceri foarte mult Valonei, care şi aşa a fost prea bună cu noi, acceptând să ne însoţească.

- Da, şi pentru asta îţi sunt foarte îndatorat, Valona, reluă marchizul, înţelegând aluzia ducelui la faptul că lor le convenise ca ea să vină, pentru a se feri de zvonuri. Dar dacă ai accepta să ne faci şi această favoare, eu şi cu Rose ţi-am fi profund îndatoraţi. Şi ne-ai face cei mai fericiţi oameni din lume!

Lady Rose văzu că tânăra ezită şi interveni:

- Vai, te rog, te implor, Valona, ajută-ne! Ştii cât de mult îl iubesc pe Gerald şi cât de tristă am fost că-l pierd, iar acum avem o şansă la fericire.

După câteva clipe de tăcere apăsătoare, Valona

răspunse:

- O voi face! Dar mă tem să nu greşesc cumva şi să vă supăraţi pe mine.

- Nu ne vom supăra pe tine niciodată! Ai fost atât de bună cu noi, încât nu avem cum, spuse marchizul. Iar eu îţi promit că, împreună cu Rose, vom face pentru tine orice ne vei cere. îţi rămânem veşnic îndatoraţi.

- Atunci, aşa va fi şi mă voi strădui să fac totul cât mai bine, şopti Valona, puţin cam speriată.

Marchizul îi luă mâinile şi i le sărută.

- îţi mulţumesc din suflet! Iar acum să facem repede planul, căci eu şi cu Rose trebuie să ne îndreptăm spre Alexandria.

Rose îl privi uimită.

- Am rezervat cele mai bune cabine de pe vas, cu numele de familie Sharm. Iar paşapoartele noastre vor fi gata curând.

- Cum Dumnezeu ai reuşit să faci asta, Gerald? întrebă ducele, curios.

- Foarte simplu, prin aranjamente cu oamenii de pe lângă ambasadă, plătind generos.

- Gerald, te felicit, eşti foarte ingenios, râse ducele.

- Dar acum sunt preocupat să găsesc o soluţie, cum să dispărem. V-am spus că plănuiesc o lună de miere de

vreo şase luni...

Rose era foarte îmbujorată şi pe chipul ei marchizul citi fericire, aşa că spuse, cu entuziasm:

- Când în sfârşit vom reveni acasă, va fi ceva normal pentru toţi apropiaţii să afle că m-am căsătorit din nou şi sigur că o vor primi bine pe sora ta, ca noua mea soţie.

- Eu îţi dau binecuvântarea, spuse ducele. Doar că de acum nu ştiu cum o s-o scoatem la capăt eu şi cu Valona. Iar pentru asta ar trebui să fiu furios pe tine.

- Păi te lăsăm cu viitoarea regină a Piracus, o tânără foarte potrivită să-i stea alături regelui din Piracus, nu? spuse marchizul foarte pompos, făcându-l pe duce să râdă.

- Ai un răspuns la orice! Eu şi cu Valona vom asista la nunta voastră şi sper ca asta să nu ne aducă necazuri în viitor.

- Şi eu voiam să-ţi cer acelaşi lucru, şi anume să-mi fii cavaler de onoare, Arthur.

- Iar eu ţie> draga mea Valona, să-mi fii domnişoară de onoare, spuse lady Rose, încântată.

- Atunci, puneţi-vă mănuşile şi pălăriile şi hai să mergem! Ne aşteaptă jos trăsura.

Cele două tinere se ridicară grăbite.

Ducele îl întrebă pe marchiz, cât se pregăteau cele

două:

- Apropo, este legal să te căsătoreşti într-o biserică ortodoxă, dacă nu eşti enoriaş?

Marchizul zâmbi.

- Spuneai că am răspuns la orice întrebare? Ei bine, am şi pentru asta!

Ducele îl privi curios, aşa că marchizul îl lămuri.

- în primul port, ne căsătorim şi într-o biserică protestantă şi dacă este nevoie vom face din nou ceremonia de nuntă în faţa căpitanului vasului. Dar acum, preotul grec, ne căsătoreşte în faţa lui Dumnezeu.

- Bine, Gerald, ai câştigat din nou!

- Iar curând, Rose va fi a mea pentru totdeauna, la bine şi la rău.

- Este cel mai frumos lucru care mi se putea dărui, spuse Rose, fericită.

în cabină, în timp ce Valona o ajuta să se pregătească, Rose o luă în braţe şi o sărută cu afecţiune, spunându-i:

- Cum aş putea să-ţi mulţumesc? Doamne, dacă ai şti cât de fericită m-ai făcut acceptând să-mi iei locul şi putând astfel să mă căsătoresc cu Gerald! Eram disperată că va trebui să-l părăsesc!

- Mă bucur pentru tine, Rose, şi asta îmi dă şi o satisfacţie personală.

- M-am rugat cu ardoare să pot fi cu el şi iată că am fost ascultată. Sau poate rugile tale, draga mea Valona au fost ascultate, căci tu ai prevăzut că vom fi împreună.

- Eram convinsă că veţi fi împreună, dar nu credeam că atât de repede.

- Şi nu ai crezut că asta te va implica personal, adăugă tânăra. Te rog să mă crezi că îţi sunt foarte recunoscătoare. Nici nu am cuvinte să-ţi spun cât de îndatorată mă simt faţă de tine.

- Nu-i nevoie de cuvinte, Rose.

- îl iubesc atât de mult pe Gerald, încât vreau să-i devin soţie îmbrăcată în alb.

- De ce nu te îmbraci chiar cu rochia de mireasă pe care ţi-ai pregătit-o?

- Ei, dar aceea este foarte mare şi nici nu am despachetat-o.

- Atunci ia-o pe aceea, îi zise Valona şi-i arătă o rochie agăţată de dulap.

- Este una din cele mai frumoase rochii de seară pe care le am.

- Şi nu este cea mai bună ocazie s-o porţi? sugeră Valona.

Rose se învioră.

- Ai dreptate. Mai ales că această rochie are şi un văl,

pe care de data aceasta pot să-l port pe cap.

- Atunci, pune-l în trăsură. Marchizul vrea să călătoriţi incognito, deci nu este bine să atragi atenţia în vreun fel.

- Vai, ce prostuţă sunt! Ai perfectă dreptate, Valona.

- Nu-ţi face griji, odată ce ne aflăm în trăsură, ţi-l aranjez eu.

- Mi-a mai venit o idee minunată! Am la o rochie nişte trandafiraşi, mi-i prinzi în păr? îi ascund sub pălărie şi cred că nu va fi nicio problemă.

Valona îi găsi şi-i împleti în păr.

- O să fii o mireasă fermecătoare! Iar acum, lasă-mă să-ţi găsesc flori, să-ţi fac un buchet.

- Cred că s-a ocupat Gerald deja de asta...

Se urcară toţi în trăsură, după ce marchizul făcu o diversiune şi distrase atenţia celor din echipajul vasului, apoi se relaxară cu toţii dând frâu liber veseliei.

- Dar nu avem niciun bagaj, Gerald, spuse lady Rose.

- Am aranjat cu valetul meu să ne fie trimis.

- Şi ce îi vei spune de mine?

- Asta rămâne în sarcina lui Arthur, răspunse marchizul şi se uită rugător la duce.

- M-am gândit eu că laşi toată treaba dificilă în seama mea. Dar staţi liniştiţi, găsesc eu o explicaţie plauzibilă.

- Ai fost mereu descurcăreţ, deci sunt sigur că mă pot baza pe tine. Doar te rog să nu dezvălui încă moartea soţiei mele şi faptul că m-am căsătorit cu Rose.

- Lasă totul în seama mea şi consideraţi că este un dar de nuntă, îi tachină ducele.

- Mulţumim, râse marchizul. Dar când revenim, vom locui la voi şi atunci ne aşteptăm la un cadou mai consistent.

- Vă voi aştepta cu drag.

Ajunseră repede la biserică.

Când lady Rose coborî din trăsură, arăta ca o mireasă fericită.

Biserica era micuţă, dar cochetă.

Când intrară, preotul îi aştepta la altar.

Cei doi miri ajunseră în faţa lui şi începu imediat slujba.

Lady Rose şi cu marchizul erau foarte fericiţi, şi starea lor lumina parcă în toată biserica.

Valona simţi cât de puternice erau sentimentele lor şi îşi dori ca şi ea, la propria ei nuntă, să aibă parte de ele.

Dar se întristă puţin, realizând că ea va fi lipsită de aceste sentimente, însă îşi spuse că este egoistă şi nu se mai gândi la asta.

Se rugă ca lady Rose să fie mereu la fel de fericită ca în aceste clipe.

La sfârşitul slujbei, mirii îngenunchează pentru binecuvântarea preotului şi în biserică parcă străfulgera o lumină divină.

Când ieşiră, găsiră la intrare două trăsuri, aşteptându-i.

- Eu şi cu Rose plecăm direct spre vas, îi anunţă marchizul. Vă mulţumesc din suflet amândurora, că aţi făcut posibilă nunta noastră, cea mai frumoasă zi din viaţa mea!

- Nu vă doresc fericire, că nu mai este nevoie, judecând după chipurile voastre, spuse ducele, dar vă rog, dacă puteţi, să mă anunţaţi pe unde sunteţi.

- Mulţumim, Arthur! Eşti un prieten de nădejde.

Lady Rose o sărută pe Valona şi-i spuse:

- Sunt foarte fericită! Mă simt plutind în rai. Cred că ştii ce simt.

- Da, înţeleg perfect, Rose. Şi sunt convinsă că zi de zi şi an de an, vei fi din ce în ce mai fericită. Iar asta este o nouă profeţie pentru tine!

A

- Şi ce spui tu se împlineşte, Valona! încă nu-mi vine să cred că tot ce mi se întâmplă este adevărat. Parcă visez.

- Sper să visezi toată viaţa!

Se sărutară din nou, cu multă afecţiune, şi lady Rose adăugă:

- Odată întorşi în Anglia, ne vom reuni din nou. Şi cum îmi eşti cea mi bună prietenă, vom relua legătura noastră exact de unde am lăsat-o!

Valona zâmbi.

Nu credea că se vor mai întâlni atât de uşor, din moment ce ea probabil nu va reveni în Anglia prea curând.

A

îşi luară la revedere şi cei doi plecară în prima trăsură.

Ducele şi Valona se urcară în a doua trăsură şi porniră spre vapor.

- Trebuie să ne grăbim spre Larissa, acum. Deja suntem în întârziere, spuse ducele.

A

- îmi doresc mult să mai fac un singur lucru înainte, spuse Valona. Aş putea?

- Ce anume?

- Putem trece prin Delos?

Ducele o privi curios şi tânăra se simţi nevoită să-i explice:

- Acolo s-a născut Apollo şi este cea mai emblematică insulă grecească. De copil îmi doresc s-o vizitez.

Ducele zâmbi cu blândeţe.

- După ce te-ai sacrificat pentru sora mea, nici nu începe discuţie să refuz. Sigur că voi face aranjamentele să oprim în Delos.

- îmi doresc enorm să cobor puţin pe insulă şi asta îmi va rămâne în suflet pentru viitor, insistă Valona şi ducele simţi în glasul ei că se teme pentru ce va urma.

îi luă mâinile în ale lui, înainte să-i spună:

- Ştiu că te-am constrâns să faci un lucru pe care nu ţi-l doreşti. Dar te rog să păstrezi în memorie cât de fericiţi i-ai făcut pe sora mea şi pe actualul ei soţ şi sper că asta va fi o consolare pentru tine. Dacă nu erai tu, soarta le-ar fi fost cu siguranţă potrivnică mai târziu.

- Mă tem să nu fiu nepotrivită pentru poziţia pe care mi-am asumat-o, spuse Valona cu tristeţe.

- Valona, eşti o fată foarte inteligentă. Sunt convins că nimeni nu va face faţă situaţiei mai bine decât tine. Să-l credem pe Gerald, că regele nu mai are mult de trăit. Şi atunci, misiunea ta se transformă într-una simplă, de salvare a statului de cotropirea ruşilor.

- Crezi că-i atât de rău cum se zvoneşte, vere Arthur?

- Am auzit că în realitate este chiar mai rău. Regatele sunt supuse de ruşi şi odată cotropite, toate principatele sunt pierdute. Nu se mai pot recupera sub nicio formă.

Valona oftă.

- îmi imaginez în ce teroare trăiesc şi sper ca prin căsătoria cu regele Larissei să aduc ţării protecţia Marii Britanii şi sacrificiul meu să nu fie în zadar.

- Sunt aproape sigur că după asocierea celor două regate, ruşii se vor retrage, îi spuse ducele şi schimbă subiectul, vrând s-o liniştească.

Când ajunseră înapoi în port, Arthur o anunţă:

A

- Ii voi cere căpitanului să pornim imediat la drum.

- Dar despre Rosa şi marchiz ce-i spui?

- M-am tot gândit şi am ajuns la concluzia că cea mai bună idee este să le spun ce mi-a sugerat marchizul.

- Şi anume?

- Că Rose s-a simţit rău şi că aici, în Atena, a fost la doctor şi i s-a cerut să se interneze pentru investigaţii. Iar marchizul a rămas cu ea, din moment ce a fost delegat de regină s-o protejeze.

- Ce ingenios! exclamă Valona.

- Iar pentru că rezultatele analizelor nu au fost gata la timp, continuă ducele, şi aflând de starea de sănătate destul de gravă a regelui, am hotărât să continuăm drumul noi doi şi să anunţăm întârzierea miresei.

- Deci, nu vorbeşti de mine?

- Deocamdată, intenţionez să-i spun doar căpitanului, că în cazul în care sora mea nu-şi revine repede şi va fi nevoie de o operaţie, tu, care ai acelaşi sânge regal cu al nostru, te-ai oferit voluntar să te căsătoreşti cu regele.

- Cât este de complicat... Sper să te creadă căpitanul.

Şi mai sper că „domnul şi doamna Sharm”, nu se vor întâlni cu vreun cunoscut la Piramide...

- Cum îl ştiu eu pe Gerald, dacă se vor întâlni va da o explicaţie foarte plauzibilă, răspunse ducele şi râseră amândoi.

- Când eram mică, mama îmi spunea că o minciună spusă o dată, va duce la alta. Avea perfectă dreptate!

- Atâta timp cât sunt minciuni necesare, care ajută pe cineva, eu mi le asum şi nu-mi fac griji. Acum, trebuie doar să avem grijă să nu fim prinşi cu minciuna!

Modul cum punea problema o făcu pe Valona să râdă, aşa că starea ei de spirit se mai îmbunătăţi.

- Foarte bine, vere Arthur atunci să fim foarte atenţi, spuse ea, apoi schimbă subiectul. NU ai uitat că mi-ai promis, să oprim la Delos, nu?

- Sigur că nu. Promisiunile se îndeplinesc întotdeauna!

- Nu vreau să petrec mult timp pe insulă, dar vreau neapărat să trec pe acolo, spuse Valona, cu ochii sclipind de bucurie.

în timpul cinei, Valona îi vorbi despre istoria Greciei şi ducele se arătă foarte interesat.

- Sunt extrem de recunoscătoare faţă de Anglia şi de regină, că ne-a acceptat ca fiind din popor, atunci când

am fugit din ţara noastră. însă nu m-am simţit niciodată englezoaică în adevăratul sens al cuvântului, iar acum mă tem că în Larissa nu mă voi comporta cum se aşteaptă ei.

Ducele îi zâmbi încurajator.

- Nu-ţi mai face probleme. Eşti foarte frumoasă şi-i vei

A

impresiona pe toţi. In plus, ei nu ştiu cum se comportă o englezoaică, aşa că te frământi prea tare. Mai mult, sunt concentraţi asupra unei posibile invazii ruseşti, decât la orice altceva.

- Cred că larissienii sunt înspăimântaţi de-a dreptul.

- Da, dar odată ce vei deveni regină, ruşii se vor retrage. Când intervine regina Vicoria a Marii Britanii, totul revine la normal, cum s-a dovedit în istorie.

- Desigur, ai dreptate... dar niciodată nu m-am gândit că voi fi pion în acest joc...

- Nu pot să spun decât că îi mulţumesc Domnului că ai fost cu noi şi că soţia lui Gerald a murit acum şi nu o săptămână mai târziu.

- Am simţit că vor fi împreună şi iată că am avut dreptate, schimbă subiectul Valona, dorindu-şi să-şi mai elibereze mintea de frământări.

în seara aceea, când se duse la culcare, îi mulţumi lui Dumnezeu că i-a ascultat ruga şi-l imploră s-o ajute şi pe ea.

- Nu vreau să mă mărit cu regele Larissei, chiar dacă se spune că va muri curând. Mi-e teamă că va trăi mulţi ani de acum înainte. Şi mi-e teamă şi dacă va muri, să nu mi se ceară de către popor să rămân la cârma ţării.

Dar se mai linişti când îşi aminti că regele avea un fiu, care probabil era deja destul de mare încât să-i preia responsabilităţile.

De asemenea, se gândi că mama ei îi va fi un real ajutor, căci era învăţată cu asemenea atribuţii şi reuşi să-şi mai limpezească mintea, găsind aceste soluţii.

însă se gândi din nou la poziţia ei la Curte şi începu iar să se frământe că va face greşeli, din cauza cărora curtenii o vor lua în râs şi o vor dispreţui.

Dar văzu că se făcuse târziu şi îngrozită că a doua zi nu va reuşi să se trezească devreme, hotărî să se culce.

Şi visă un timp la vizita de mâine de la Delos.

Avea o presimţire că zeul Apollo o va ajuta să-şi împlinească dorinţa, până la urmă. Acesta o ascultase încă din copilărie.

Mama ei îi povestise despre toate zeităţile, dar ea îl păstrase în inimă pe Apollo, ca pe cel preferat.

Mai târziu, când mai crescuse şi-l întâlnise pe sir Mortimer, aflase mult mai multe despre Apollo atât de la bătrân cât şi din cărţi.

Sir Mortimer spunea adesea că zeul Apollo este idolul oricărui bărbat şi cel care a influenţat mult gândirea omenirii.

Iar acum, urmând să-i simtă puterea chiar a doua zi, era mai mult decât îşi putea dori.

Insula lui Apollo era supranumită „Insula Virgină", deoarece nicio naştere sau moarte nu existase aici. Mereu domnise „lumina divină".

Şi această „lumină divină" o voia şi Valona de la zeul ei preferat.

Cu acest gând, adormi.

Capitolul 7

Valona auzi un ciocănit în uşă.

Era valetul ducelui, anunţând-o că este timpul să se trezească.

Se ridică din pat, trase draperiile şi văzu că soarele abia răsărise, deci era foarte devreme.

Realiză atunci că ducele se grăbea foarte tare să ajungă la Larissa.

Şi cu toate astea, îi promisese vizita la Delos.

Fără să piardă timpul, Valona se îmbrăcă, se încălţă, nu-şi mai aranjă părul şi fugi pe punte.

Erau într-un golfuleţ.

O barcă cu doi pescari o aştepta deja s-o ducă la ţărm.

Păşi în sfârşit pe nisip, foarte încântată.

Fugi repede pe faleză şi privi în jurul ei. Spera să vadă multe flori şi pomi fructiferi şi exact asta văzu. Imediat simţi prezenţa divinităţii, aşa cum citise în toate cărţile despre Delos.

Văzu coloanele templului în lumina dimineţii şi peisajul i se păru magnific.

Atmosfera era divină!

Templul era chiar în locul în care şi-l imaginase, impunător şi fascinant.

Nu-i venea să creadă că era acolo!

Păşi spre templu parcă plutind şi simţi prezenţa lui Apollo.

Il zări.

Era mai frumos decât îşi imaginase.

In timp ce se apropia de templu, Valona îşi aminti ce citise, şi anume că zeul Leto o crease pe sora sa Artemis lângă râul ¡mortalităţii, şi apoi întreg pământul îi slăvise.

Apoi fusese creat, Apollo şi insulele Ciclade prin comuniunea divinităţii.

Apollo cucerise prin frumuseţea şi puterea sa mai întâi lacul şi apoi întreaga insulă Delos.

A

In afară de acesta, pe insulă nu mai luaseră fiinţă decât şopârle ca singure vietăţi.

Şi când păşi în zona templului, Valona simţi intensitatea unui mister.

Brusc, îşi aminti cum în anul 426 î.e.n, înainte de domnia generalului Nicias din Atena, Apollo fusese respins, cum luptase să-şi demonstreze divinitatea şi cum purificase până la urmă insula, primind în dar un palmier de bronz.

Dar în scurt timp generalul ajunsese să-l venereze şi dăduse ordin să se ridice statuia divinităţii căreia toţi îi aduseră ofrande.

Dar în anul 413 î.e.n., sicilienii invadară Atena şi-l omorâră în mod sălbatic pe Nicias.

Atunci, se stârni o furtună devastatoare şi palmierul de bronz se sparse în mii de bucăţi, care zăceau în jurul lacului.

Curând urmă invazia englezilor şi a francezilor, care distruseseră statuia şi furaseră bucăţi din ea pe care le-au vândut ca suveniruri.

Cu toate astea, în Delos există încă cea mai mare parte din statuie, însă Valona nu putea ajunge la ea fiind prea izolată.

Totuşi, îi simţea puterea divină.

Cândva, un vizitator scrisese despre statuie: „este splendidă, de o frumuseţe răpitoare şi emană o putere

divină".

Şi Valona simţi întocmai cum scrisese vizitatorul.

Chiar avu impresia că-l vede pe Apollo, înalt de trei metri, cu buzele întredeschise, privind spre mare.

Şi în acel moment avu o revelaţie, simţind că trebuie să se roage cu ardoare la zeul Apollo.

Se îndreptă spre est şi se rugă:

-Ajută-mă! Te rog, ajută-mă! imploră ea. Dragostea pe care mi-o doresc este cea pe care le-ai dat-o şi altora. Vreau ca acest sentiment să mă înnobileze, şi numai tu poţi să mă ajuţi! îmi doresc asta din tot sufletul!

Ştia că Apollo o auzise.

Apoi, îşi aminti brusc că ducele voia să plece degrabă către Larissa, aşa că se hotărî să se întoarcă îndată pe vapor.

Se întoarse şi avu impresia că pleacă din rai, dar totodată simţea că zeul o îmbrăţişase şi-i dăduse din lumina sa divină.

Cei doi pescari o aşteptau s-o ducă înapoi.

Când ajunse din nou pe vas, fugi direct în cabina ei şi se trânti pe pat, ascunzându-şi faţa în perne.

Pentru câteva clipe, fusese în extaz pe insulă, iar de acum înainte totul urma să se schimbe radical pentru ea.

Vaporul porni cu viteză spre Larissa.

Câteva ore mai târziu, după ce se aranjase, Valona intră în salon.

Ducele era deja acolo, stătea pe canapea şi citea un ziar adus din Atena.

- Cum a fost pe insula misterioasă?

- A fost cea mai fascinantă experienţă din viaţa mea şi îţi mulţumesc din suflet că mi-ai îndeplinit dorinţa.

- Am avut impresia că ai vrut să fii singură acolo, aşa că nu te-am însoţit.

Valona zâmbi, apreciind cât de bun şi de respectuos este ducele.

Se aşeză lângă el şi acesta o informă:

- Căpitanul mi-a spus că dacă menţinem această viteză, în jurul orei şase, în această după-amiază, ajungem în Zante, capitala Larissei.

Valona realiză cât de repede se va sfârşi viitorul ei liniştit şi se întristă.

Trăise un vis în ultimele ore, iar realitatea cruntă era acum şi mai greu de suportat.

- Crezi că mi se va cere să mă mărit imediat cu regele?

- Dacă situaţia politică este atât de gravă cum mi-au spus de la ambasada din Atena, te vor vrea de îndată regină.

Tânăra suspină, simţind că o apasă ceva pe suflet, dar

nu comentă.

Ducele ştiu cât îi este de greu şi o compătimi.

A

îşi dădea seama că este cumplit pentru o fată tânără să-şi vadă viitorul alături de un rege bătrân şi bolnav.

Pentru Valona, situaţia era şi mai dureroasă, căci nici măcar nu avea ocazia să-l cunoască înainte.

Se gândea ce să-i spună drept consolare, când intră stewardul cu mâncarea.

- Bucătarul ne ospătează cu mâncare proaspătă din Atena, începu ducele conversaţia.

Şi continuară amândoi, ajungând să dezbată istoria Greciei.

Ducelui îi făcea plăcere să discute cu Valona, pentru că era cultă şi inteligentă, spre deosebire de majoritatea domniţelor de la curte.

Când vorbeau despre Grecia, dezbăteau cu interes subiecte legate de Muntele Olimp.

Ducele îi împărtăşi impresia sa de când vizitase muntele:

- Am fost chiar dezamăgit. Mă aşteptam să simt mai multă spiritualitate.

Valona încercă la rândul ei să-i împărtăşească sentimentele încercate pe insula Delos, dar nu găsi cuvintele potrivite să descrie senzaţia puternică pe care o

trăise.

Pentru prânz, urcară pe punte.

Din păcate, vaporul înainta cu viteză maximă ca să ajungă până la şase după-amiază în Zante, aşa că nu aveau ce peisaje să admire, decât apa limpede a mării.

După ce mâncară, reveniră în salon şi continuară conversaţia.

- Intenţionez să-i scriu o scrisoare mamei. Cred că dacă o pun la poştă imediat ce ajungem, o va primi repede.

Şi fără să mai piardă timpul, se aşeză la birou şi începu să scrie.

Ducele îşi reluă lectura ştirilor din ziarul luat de la Atena.

Valona îi scrise mamei ei despre Delos şi despre nenumăratele locuri frumoase pe care le vizitase, dar nu pomeni nimic despre evenimentele precipitate din viaţa ladyei Rose şi a marchizului.

Promisese că nu va dezvălui încă nimic, nici chiar mamei ei.

Dar se consolă cu gândul că mama ei va veni până la urmă la Larissa şi sigur îi va plăcea să trăiască acolo.

Când se uită la duce, observă că aţipise şi sesiză că vaporul încetineşte. Dar motoarele porniră din nou în

forţă şi-l treziră.

- Am adormit? mormăi el.

- Da. Cred că motoarele te-au trezit, îi răspunse Valona.

- Motoarele? La ce te referi?

Dar Valona nu reuşi să-i răspundă, deoarece se deschise uşa şi stewardul anunţă:

- Maiestatea Sa Prinţul Ajax, domnia voastră.

Cei doi se priviră uimiţi.

Iar când prinţul intră, Valona scăpă un suspin. Nu-i venea să creadă că imaginea pe care o vedea este reală. Prinţul părea încarnarea zeului Apollo!

Amândoi se ridicară în picioare să-l întâmpine pe prinţ.

Valona îl privi insistent, impresionată de trăsăturile lui foarte fine şi de cât de atrăgător era ca bărbat.

- Cum este posibil ca Maiestatea Voastră să ne viziteze? întrebă ducele.

Prinţul zâmbi prietenos.

- Vă aştept de mult şi recunosc, v-am urmărit tot timpul traseul.

- îmi cer iertare pentru asta, Măria Ta, spuse ducele. Recunosc, ne-a luat cam mult timp să venim de la Londra.

- Vă aştept de o săptămână şi de două zile am trimis două vase de recunoaştere după voi. Le-am cerut căpitanilor să semnalizeze dacă vă apropiaţi, dar nu am avut nicio veste.

Prinţul oftă adânc, apoi continuă:

- Dar acum aţi sosit şi nu pot decât să mă bucur.

în timp ce vorbea, prinţul o privea pe Valona, iar ducele se simţi obligat s-o prezinte:

- îmi permiteţi să v-o prezint pe prinţesa Valona?

Valona făcu o plecăciune şi prinţul îi răspunse la fel.

- Vă pot servi cu o băutură?

- Am venit eu la voi, fiind necesar să vă prezint situaţia din Larissa înainte să coborâţi la ţărm.

- Vă rog să luaţi loc, îl invită ducele şi arătă spre canapea.

Toţi se aşezară, şi cei doi aşteptară ca prinţul să vorbească.

- Nu ne poate auzi nimeni, sper, spuse el, privind spre uşă.

- Nu, Măria Ta. Puteţi vorbi în siguranţă, răspunse ducele, surprins de întrebarea prinţului.

Dar acesta tăcu un timp, apoi spuse:

- Poate ar fi mai bine să asiste şi sora dumneavoastră, lady Rose, şi marchizul Darsham. Ar fi bine să audă şi dumnealor ce am de spus.

Ducele trase adânc aer în piept, apoi spuse:

- Iertaţi-mă că îndrăznesc să sugerez, dar poate ar fi mai bine să aud doar eu şi prinţesa deocamdată ce aveţi de spus, gândindu-mă că este prea devreme pentru sora mea.

- Aveţi dreptate, fu de acord prinţul Ajax şi cu voce scăzută, după ce mai privi o dată spre uşă, să se asigure că nu ascultă nimeni, spuse: am venit să vă anunţ că tatăl meu, regele, a decedat!

Cei doi erau şocaţi.

- A decedat? repetă ducele, nevenindu-i să creadă ce aude.

- A murit ieri-dimineaţă, după ce timp de o săptămână a zăcut inconştient. NU a mai avut nicio şansă să-şi revină, din păcate. Desigur, realizaţi ce s-ar întâmpla dacă ar afla ruşii despre decesul regelui. De aceea, toate căpeteniile Larissei sunt foarte îngrijorate pentru soarta ţării.

- Dar bănuim că Maiestatea Voastră ia deja toate măsurile necesare ca să împiedice un asemenea dezastru.

- Singura noastră şansă este să preiau poziţia tatălui meu şi să mă căsătoresc eu cu lady Rose.

Ducele îl privi din nou surprins, apoi spuse:

- Sigur, înţeleg!

- Doar că mă tem foarte tare ca ruşii să nu invadeze ţara înainte de nuntă. De aceea, nu ştiu despre moartea tatălui meu decât eu şi doctorul lui. Iar acum, aţi aflat şi voi.

- Cred că v-a fost destul de dificil să ţineţi un asemenea secret.

- Da, mai ales că voi aţi întârziat. Dar între timp am făcut aranjamentele cu care sper să fiţi de acord.

- Şi anume?

- Nunta va avea loc mâine dimineaţă şi nimeni nu va şti că voi fi mire în locul tatălui meu. Odată mariajul legalizat, ruşii vor afla că Larissa este sub protecţia Marii Britanii şi este suficient pentru a se retrage.

- Deci, Maiestatea Voastră vă căsătoriţi de fapt mâine, nu? insistă ducele, parcă încă nevenindu-i să creadă ce întorsătură luaseră lucrurile.

-Aşa este. Iar imediat după ceremonia de nuntă, eu şi cu lady Rose vom fi încoronaţi ca rege şi regină.

- Trebuie să vă mărturisesc ceva Maiestatea Voastră, dar ce vă voi spune nu vă va strica planul, spuse ducele.

- Ce anume? întrebă prinţul pe un ton cam aspru, probabil temându-se pentru bunul mers al planului său.

- Sora mea s-a îmbolnăvit la Atena destul de grav şi doctorii nu i-au dat voie să continue călătoria.

- Adică sora domniei voastre, nu este pe vas? întrebă

uluit prinţul Ajax.

- Sora mea nu este cu noi, într-adevăr. Dar prinţesa Valona, fiica regelui şi reginei Piracus este aici de faţă şi este pregătită să-i ia locul ladyei Rose. Prinţesa este de fapt mai apropiată ca grad de rudenie de regina Victoria, decât familia noastră.

Prinţul o privi cercetător pe tânără, şi pe un ton mult mai blând, spuse:

- Nu pot decât să vă mulţumesc, şi să vă fiu foarte recunoscător că luaţi locul ladyei Rose.

- Mă bucur să fiu de ajutor ţării, spuse Valona cu un glas suav.

- Atunci, mâine dimineaţă, ne căsătorim, spuse el fetei.

- Aşa va fi, fu de acord Valona, iar prinţul îi zâmbi.

A

- îmi amintesc cum a fost înlăturat tatăl domniei tale de la tron şi cum s-a luptat cu mult curaj.

- Da, însă din păcate a fost rănit grav în luptă şi la puţin timp, după ce am ajuns la Londra, tatăl meu a murit.

- Dar noi doi vom lupta ca Larissa să nu fie luată de ruşi. Nu va fi uşor, dar merită să încercăm să-i oprim, nu?

- Maiestatea Voastră este pregătită să-i contracareze pe ruşi? interveni ducele.

Prinţul îşi luă un răgaz înainte să răspundă.

- Mă tern că armata noastră nu este modernizată, tatăl meu fiind mult timp bolnav, a scăpat din vedere apărarea ţării, recunoscu el.

Ducele îl privi îngrijorat, aşa că prinţul continuă.

- Am călătorit mult prin lume, deoarece am vrut să mă documentez şi să iau contact cu tot ce-i nou. Mult timp am studiat la Universitatea Oxford, chiar în acelaşi timp cu domnia ta. Ştiu că nu vă aduceţi aminte de mine, dar eu v-am reţinut.

Ducele îl privi uluit.

- Serios?

- Da. Am fost într-o grupă mai puţin importantă. Şi din păcate, nu am avut abilităţi ca domnia ta la crichet sau la canotaj.

Ducele zâmbi.

îşi aminti că fusese căpitanul echipei de crichet şi că învinsese în întrecerea de canotaj împotriva Universităţii Cambridge.

- Sunt convins că mi-aş fi amintit de Maiestatea Voastră, dacă ne-am fi întâlnit. Dar cum universitatea este imensă, probabil nu am avut ocazia.

- Dar pentru că Maiestatea Sa a urmat Universitatea Oxford se vede în limba engleză vorbită excelent,

interveni Valona.

Tânăra îi zâmbi timid prinţului, apoi adăugă:

- Eu personal mă bucur enorm să ştiu că vorbiţi engleza, deoarece înainte să ajungem m-am străduit să învăţ larissiana, dar fără mare succes. Mi-a fost teamă că odată stabilită aici, nu voi găsi pe nimeni care să mă înţeleagă.

- Poporului meu îi va face plăcere să vă audă vorbindu-i limba, chiar dacă nu perfect la început, o încurajă prinţul. Şi ţin să vă mulţumesc încă o dată pentru că ne veniţi în ajutor.

Prinţul se ridică şi merse la un hublou, de unde anunţă:

A

- In câteva minute intrăm în port, unde vor întâmpina multe personalităţi ale Larissei.

- Da, ne aşteptam, şi Valona a pregătit un discurs pentru ocazie, în limba larissiană.

- Primul-ministru şi alţi şase membri ai Cabinetului vă vor primi oficial şi cu siguranţă vor fi încântaţi să vă audă vorbindu-le, spuse prinţul.

Apoi, după un moment de ezitare, adăugă:

- Cred că ar fi o greşeală să le mărturisim că mireasa a fost înlocuită în ultimul moment. Dacă ruşii află aşa ceva, sigur vor considera că pot ataca şi este mai bine să nu

riscăm.

- Credeţi că vor acţiona totuşi în vreun fel? întrebă ducele îngrijorat.

- Nu ştiu ce să cred. La un moment dat, mi-a fost teamă să nu încerce să-l asasineze pe tatăl meu în drum spre catedrală, chiar în ziua nunţii. Iar acum, după ce a murit, dacă vor afla, sigur îşi vor îndrepta atenţia asupra mea şi nu neg că ar putea încerca un asasinat. Sau poate doar vor spera că nu sunt menit să fiu rege şi vor aştepta o ocazie să mă extermine.

- Nu cred că va fi aşa, replică Valona, de data aceasta. Sunt convinsă că vă iubiţi ţara şi vă veţi dărui ei, astfel încât s-o duceţi în glorie.

Prinţul o privi surprins şi ducele simţi că este nevoie să intervină.

- Prinţesa are şi ea sânge grecesc în vene şi în plus are darul de a prevedea viitorul. Odată ce simte că în viitorul cuiva se vor petrece lucruri măreţe, aşa va fi.

- Atunci, mă bucur să aud că mă susţine, deoarece îmi conferă siguranţă, spuse prinţul. Iar acum vă voi ruga, dacă găsiţi că se cuvine, să vă prezentaţi ca lady Rose, pentru a simplifica lucrurile. Sunteţi de acord? Desigur, ne vom căsători cu numele Valona şi vom spune că al doilea este Rose, pentru ca totul să fie autentic.

- în regulă. Aşa vom face. Doar că totul pare ireal şi asta mă face puţin confuză...

Valona se gândea la senzaţiile pe care le avusese la Delos şi i se părea că evenimentele de acum sunt în strânsă legătură cu ce simţise pe insulă.

- Poporul meu nu cunoaşte titlurile regale, de aceea se referă la lady Rose ca prinţesă. Pentru a nu-i deruta, vă voi spune prinţesa Rose şi după ce vom fi încoronaţi, voi declara că preferaţi numele de Valona.

- Voi lăsa toată ceremonia în grija Maiestăţii Voastre şi mă voi ruga ca nunta noastră să fie reuşită şi fără evenimente neaşteptate, spuse Valona.

- Am planificat totul în amănunt, încât nu cred că se poate petrece vreun lucru neaşteptat, o linişti prinţul.

Brusc, Valona realiză că va trebui să pară englezoaică pură în faţa poporului şi îşi întipări asta bine în minte.

Vaporul încetini şi prinţul îi anunţă imediat:

- Intrăm în port. Sunteţi pregătiţi să debarcaţi?

Valona exclamă agitată:

- Vai, dar trebuie să-mi pun pălăria!

Fugi în cabină, dar realiză că lucrurile ei fuseseră strânse deja şi valizele urcate pe punte.

Dar pălăria şi mănuşile asortate fuseseră lăsate de către valet pe marginea patului.

Şi le puse şi se privi în oglindă.

Se gândea că situaţia politică a Larissei era într-adevăr dificilă şi era bine că mama ei nu ştia asta.

Realiză că dacă regele ţării era ţinta unui posibil atentat, şi ea putea fi luată drept ţintă, odată cu el.

Se înfioră la acest gând.

Dar îşi spuse că trebuie să fie curajoasă şi raţională şi se rugă zeului Apollo s-o protejeze.

Iar atunci, îl auzi cum îi răspunde:

„Vei fi regina Larissei, alături de regele Ajax”.

Imediat intră ducele.

- Eşti gata, Valona?

- Da, sunt gata.

Ducele o luă de mână şi porniră spre punte.

Prinţul coborâse deja.

- Să nu uiţi că acum eşti sora mea. Şi vreau să ştii că sunt mândru de tine şi foarte încântat să te prezint astfel!

- Sper să spui asta şi după nuntă.

- O s-o spun. Şi tu consolează-te cu gândul că soţul tău este mult mai chipeş decât ne-am aşteptat, glumi ducele. în plus, este educat la Oxford şi are mult şarm. în concluzie, este un adevărat gentleman.

Valona râse, bucuroasă.

- Marchizului îi va părea rău că nu l-a întâlnit pe prinţ.

L-ar fi plăcut. Mai ales că face parte din generaţia voastră de gentlemeni.

- Da, şi întâlnirea noastră s-ar fi transformat într-o reuniune de clasă, râse ducele.

Capitolul 8

Prinţul era deja pe ţărm şi vorbea cu alţi oameni de stat.

în comitetul de primire erau mulţi reprezentanţi ai armatei, dar şi ai Uniunii Jack.

- Mergem să-i cunoşti, frate Arthur? îl întrebă Valona când ieşiră pe punte.

- Desigur, surioară, răspunse ducele şi-i zâmbi încurajator.

Coborâră împreună treptele pas cu pas.

Pe ţărm, un bărbat o întâmpină pe Valona cu un buchet de crini.

înainte să ajungă la mulţime, Valona se rug| zeului

Apollo încă o dată.

Când ajunse în dreptul băiatului, primi buchetul şi-i zâmbi cu căldură.

Prinţul Ajax îl prezentă celor doi pe primul-ministru şi acesta începu primirea oficială.

Li se ură bun venit oficial şi li se mulţumi că veniseră în ajutorul ţării, răspunzând solicitării lor. De asemenea, li se transmiseră mulţumiri pentru regina Victoria, care-i primise în Uniunea Jack.

Imediat, Valonei i se prezentară oamenii de stat: şambelanul, comandantul armatei şi alţi membri importanţi ai cabinetului.

A

Ii aşteptau deja trăsurile care să-i ducă la palat şi nu mai dură mult până se urcară în ele.

Prinţul îi însoţi în trăsură şi pe drum le arătă diverse obiective.

Când intrară pe poarta palatului, Valona scoase o exclamaţie de încântare.

- Ce frumos!

- M-am gândit că vă va plăcea, spuse prinţul.

- Mama mea era pasionată de grădinărit şi-i plăcea să stea în natură. Aşa că a transformat curtea palatului într-o grădină regală. Iar în spate veţi vedea un lac şi în pădure o cascadă.

- îmi doresc să le văd! strigă Valona, extaziată.

- Vă voi arăta împrejurimile, dar după ce ne căsătorim.

Palatul era la rândul lui grandios, dar foarte simplu

decorat.

Intrară şi înainte să-i lase să urce în camerele lor, prinţul le prezentă personalul şi le spuse:

- Deseară, vom organiza o petrecere, la care, din păcate, din cauza bolii, tatăl meu nu va putea participa, îşi păstrează puterile pentru nunta de mâine.

Prinţul vorbise desigur pentru personal.

- Transmiteţi vă rog, Maiestăţii Sale salutările mele, spuse Valona, susţinându-1.

- Desigur, spuse prinţul şi-i zâmbi.

Lordul şambelan, îi conduse apoi pe cei doi în camerele lor.

- Mâine, lady Rose, veţi ocupa camera reginei. Dar pentru moment, Sper să vă simţiţi bine în aceasta, îi spuse şambelanul, deschizând uşa unui dormitor.

- Voi fi foarte bine, mulţumesc.

- Maiestatea Sa mi-a mărturisit că preferaţi să fiţi numită lady Valona. Iar pentru că acesta vă este primul nume, imediat după nuntă vă vom numi astfel.

- Da, prefer Valona. Şi cred că mi s-a spus Rose pentru că mi-a fost mai uşor să-l pronunţ, când eram copilă.

Şambelanul râse, apoi redeveni serios şi spuse:

- Trebuie să vă alegeţi o însoţitoare.

- Da, din păcate, însoţitoarea mea s-a îmbolnăvit grav la Atena şi nu a mai putut continua călătoria.

- Nu vă faceţi griji, vă vom pune la dispoziţie două însoţitoare, pe care le veţi cunoaşte la cină.

- Mulţumesc.

După ce lordul şambelan ieşi, camerista numită pentru ea veni imediat s-o ajute să se schimbe.

Fata nu vorbea deloc engleza, aşa că Valona se concentra asupra gândurilor ei.

O străbătu un fior.

Totul era extrem de intimidant pentru ea.

Dar pentru a se destinde, se îmbăie şi se gândi la Delos şi la zeul Apollo. Şi brusc, imaginea lui Apollo se transformă în cea a prinţului Ajax.

»Jc Hî $

Când se trezi dimineaţă, Valona era tulburată, îşi aminti de cina din seara trecută şi de însoţitoarele ce-i fuseseră alese şi se întristă. Nu-i plăceau.

Dar îşi aminti şi momentul când se încheiase seara şi prinţul îi urase noapte bună. Acesta îi şoptise:

- Ai fost minunată şi îţi mulţumesc. Iţi sunt foarte recunoscător pentru tot ce faci pentru mine.

Cu acest compliment în minte, coborî din pat şi merse să se spele.

Două cameriste îi aduseră rochia de mireasă, pregătită de fapt pentru lady Rose.

Valona nu-şi făcu griji că nu o va încăpea, deoarece ea şi cu lady Rose aveau cam aceeaşi măsură.

Se temea doar că talia ei este puţin mai mică, şi aşa era.

Rochia de seară pe care i-o dăduse s-o poarte cu această ocazie era splendidă, împodobită cu diamante şi cu o trenă lungă, iar Valona fu convinsă că i-o oferise din dorinţa de a fi cea mai remarcabilă englezoaică.

Camerista îi strânse bine talia şi în final tânăra arăta minunat.

Spera şi ea că nu doar poporul din Larissa va fi impresionat de înfăţişarea ei, ci şi prinţul Ajax

Lady Rose îi lăsase o tiară foarte frumoasă, cu diamante, care aparţinea colecţiei familiei şi Valona hotărî s-o poarte cu nobleţe, apoi să i-o dea ducelui s-o ducă înapoi în Anglia.

„Va trebui să stau ca o statuie, astfel încât toţi larissienii să mă admire ca pe reprezentanta Angliei”, râse ea pentru sine.

Când fu gata, îşi mai acordă o clipă de răgaz, să se gândească dacă are tot ce este necesar, şi tocmai atunci auzi o bătaie în uşă.

Era majordomul, care o anunţa că domnia sa ducele este gata şi aşteaptă în hol.

Aşa că, se mai uită o dată în oglindă, trase adânc aer în piept şi ieşi.

Coborî scările cu graţie şi-l întâlni în capătul scărilor pe duce, foarte dichisit şi el, cu acelaşi scop de a impresiona, desigur.

Cei doi îşi zâmbiră cu prietenie şi schimbară complimente.

- Nu mai este nevoie să-ţi spun că arăţi magnific...

- Şi eu gândeam la fel despre tine.

- Atunci, este clar! Noi doi vom face o impresie foarte bună în faţa larissienilor, glumi ducele şi râseră amândoi.

Ducele făcea eforturi s-o ajute să se relaxeze, căci simţea cât este de încordată.

Urcară în trăsură şi porniră la drum, purtaţi de patru cai albi superbi şi escortaţi de garda regală.

- Te comporţi admirabil, draga mea! Sunt sigur că mama ta, dacă te-ar vedea, ar fi foarte mândră.

- în stomacul meu flutură aripile a mii de fluturi, totuşi, recunoscu Valona că are emoţii.

Ducele râse.

- Ştiu senzaţia. Dar tu gândeşte-te că-i reprezinţi pe englezi şi în primul rând pe regina Victoria şi fi tare.

Ajunseră în piaţa catedralei, unde erau mai multe clădiri impresionante şi după ce le admiră, Valona zări mulţimea care o aştepta.

Trăsura opri în faţa catedralei.

Valona şi ducele ieşiră din trăsură şi braţ la braţ, porniră pe scări, iar soldaţii prezentară armele drept omagiu.

Păşiră prin intrarea din vest şi acolo erau aşteptaţi de patru episcopi, îmbrăcaţi cu fast de mare sărbătoare.

Valona se străduia să păşească graţios, cu fruntea plecată, să demonstreze larissienilor că este o fire timidă, cum se impunea.

Când se îmbrăca, primise un bilet de la prinţ, prin care-i cerea să nu poarte văl, ceea ce i se păruse ciudat. Dar se conformase.

Abia acum, în catedrală, înţelese că imediat după ceremonia de nuntă, va fi investită regină şi atunci vălul ar fi încurcat.

Iar pentru că nu avea voal, chipul ei se zărea cu uşurinţa şi toţi puteau admira trăsăturile ei fine şi ochii albaştri.

Când păşiră spre altar, corul începu să cânte.

In faţa altarului aştepta prinţul Ajax, foarte frumos îmbrăcat, în ţinută nobilă de mare sărbătoare.

Era desigur îmbrăcat în uniformă militară, purtând de asemenea multe decoraţii.

Prinţul îi zâmbi Valonei, dar ea consideră că nu este potrivit să-i răspundă la fel, aşa că doar înclină respectuos capul.

Slujba urma să fie ţinută desigur de către mitropolit, care-i întâmpină în faţa altarului.

Aşa cum stabilise Valona cu prinţul Ajax, întâi se va folosi numele ei, apoi cel al lui Rose.

Slujba începu şi ea reuşi să recite după mitropolit, fără greşeală, în larissiană.

Ducele era cel care reprezenta pe Valona, iar prinţul Ajax avea drept cavaler un general foarte chipeş.

Când îi puse Valonei inelul pe deget, prinţul simţi cum acesteia îi tremura mâna de emoţie.

A

Ingenuncheară pentru binecuvântarea sacră şi tânăra trăi sentimentul că se mărită cu un străin.

O clipă se panică.

Dar imediat avu impresia că zeul Apollo o îmbrăţişează

şi o învăluie cu lumina divina.

Atunci, îşi reveni şi avu impresia că nu mai are de ce să se teamă.

Apoi, se ridicară în picioare şi se prezentară poporului ca suverani.

Lordul şambelan dădu semnalul şi sute de trompete intonară marşul.

Acesta îi anunţă cu tristeţe în glas:

- Cu regret în suflet vă anunţ că Maiestatea Sa regele Phidias al Larissei a decedat. Să-i încredinţăm sufletul raiului şi să ne rugăm pentru el.

Mii de glasuri suspinară deodată şi corul cântă îndelung „amin”.

Trompetele sunară din nou şi lordul şambelan strigă, cu mâna stângă pe inimă şi cu dreapta ridicată:

- Regele a murit! Trăiască noul rege!

Audienţa se ridică în picioare şi ridicară cu toţii mâna dreaptă, o duseră pe stânga la inimă şi urmară exemplul şambelanului:

- Trăiască regele!

Corul cântă din nou „amin”.

Trei episcopi, împreună cu generali de cel mai înalt rang al armatei, intrară în capelă purtând coroanele, sceptrul şi biblia, să încoroneze regele şi regina.

Procesiunea de încoronare începu.

Cei doi ieşiră în faţa poporului să se prezinte, în sunete de fanfară, însoţiţi de episcopi şi de generali.

Acolo, în faţa tuturor, Valona îngenunche şi regele îi puse coroana pe cap, investind-o ca regină a Larissei.

Fură aduse cele două tronuri, regele şi regina se aşezară şi toţi nobilii trecură prin faţa lor şi se închinară în cinstea lor.

Toată ceremonia fu impresionantă, dar scurtă.

Valona îşi aminti că investirea reginei Victoria durase mai mult de cinci ore şi fu mulţumită că în cazul ei totul fusese rapid. Probabil era meritul insistenţelor prinţului Ajax.

Imediat după ce-i omagie nobilimea, poporul izbucni în urale pentru ei.

Rămaseră un timp în faţa poporului, regele le vorbi, promiţându-le prosperitate, apoi o luă de mână pe Valona şi porniră spre trăsură.

înainte să urce, făcură semne cu mâna oamenilor din piaţă, apoi porniră spre palat.

Regele îi vorbi despre problemele din Larissa, legate de nivelul de trai al poporului, lipsa şcolilor, spitalelor, şi-i ceru ajutorul să se apropie de oamenii simpli.

- Dar înainte, de ce nu s-a făcut nimic în acest sens?

- Pentru că tatăl meu s-a ţinut la distanţă de popor. Tocmai de aceea eu nu l-am susţinut prea mult în modul cum făcea politică şi am preferat să călătoresc şi să nu studiez prea mult timp la Oxford.

- Şi dacă nici eu nu voi fi de acord cu metodele tale, unde vom ajunge? întrebă Valona.

- Sunt sigur că îţi doreşti ce vreau şi eu pentru poporul meu şi anume prosperitate şi siguranţă, deci vom găsi o cale comună, nu-ţi face griji, răspunse regele.

Valona răsuflă uşurată.

Se bucura să vadă că regele vorbeşte cu răbdare şi că nu este, cum se aşteptase, un om rigid.

- Să ştii că vreau să te ajut, Ajax. Chiar îmi doresc să fiu implicată, dar te rog să ai răbdare cu mine, căci mă tem teribil să nu fac vreo greşeală.

- Nu cred că vei face, o linişti el.

Ajunseră la palat şi regele îi spuse, înainte să coboare:

A

- Iţi dai seama că trebuie să organizăm o petrecere acum, iar eu voi ţine o cuvântare. Să nu fii prea critică, te rog! Ţine cont că nu am mai făcut asta până acum.

Valona fu surprinsă de cuvintele regelui.

Capitolul 9

Petrecerea oficială de nuntă fu organizată în sala de bal şi veniră la palat aproape cinci sute de oaspeţi.

Mâncarea pregătită era delicioasă şi atmosfera bine întreţinută de o orchestră locală.

Regele şi regina erau aşezaţi fiecare într-un capăt al mesei, înconjuraţi bineînţeles de nobili şi de oameni de stat.

Pentru Valona era un lucru bun, căci astfel, departe de soţul ei, era nevoită să socializeze şi află astfel multe lucruri despre situaţia politică a ţării.

La un moment dat, regele Ajax se ridică şi ceru atenţie audienţei, urmând să-şi ţină discursul.

Valona îl ascultă cu atenţie şi aprecie că este un bărbat foarte inteligent.

Regele nu vorbi foarte mult despre schimbările pe care dorea să le aducă, dar mulţumi insistent că-l susţinuseră pe tatăl lui în majoritatea proiectelor sale.

Vorbi cu modestie, recunoscând că mai are multe de învăţat, mai ales că lipsise îndelung din propria-i ţară şi le ceru sprijin.

- Am nevoie de ajutorul vostru. Ştiţi cu toţii în ce situaţie delicată suntem, deci vă voi ruga să mă sprijiniţi în încercarea disperată de a salva ţara.

La sfârşitul discursului urmară aplauze puternice şi Valona înţelese că poporul deja îl aprecia pe noul rege.

Atunci, îşi spuse că merită toată atenţia ei şi-şi propuse să-l ajute oricum va putea.

Petrecerea dură destul de mult, mai ales că spre final larissienii cântară cântece tradiţionale care plăceau tuturor.

Când în sfârşit invitaţii plecară spre seară, regele şi regina strânseră mâna tuturor.

Iar toţi declarară regelui, înainte să-şi ia rămas-bun, că-l vor susţine.

După ce toţi plecară, şambelanul îi vorbi prieteneşte regelui:

- Vă felicit, Maiestatea Voastră, pentru cum aţi organizat această petrecere. A ieşit totul foarte bine şi meritele sunt numai ale domniei voastre. De asemenea, vă felicit că aţi reuşit să vă apropiaţi oamenii de stat. Eu eram convins că sunt atât de conservatori, încât vor respinge noutăţile pe care doriţi să le aduceţi.

Regele îi zâmbi încântat şi-i mărturisi:

- Sper doar ca mâine, când se trezesc, să nu se răzgândească.

- Nu cred că se va întâmpla asta. Cuvântul lor atârnă foarte greu şi vor face întocmai cum au promis, nu vă faceţi griji.

A

îşi adresară plecăciuni, apoi regele şi regina se retraseră în apartamentele lor.

Valona nu avu timp să exploreze palatul, dar nici nu-l găsi încântător. I se părea că este cam rece şi mobila prea rigidă.

- Valona, ai o fire critică? o întrebă brusc regele, luând-o prin surprindere.

A

- îmi citeşti gândurile?

- Mi-e foarte uşor se pare, să te privesc în ochi şi să-mi dau seama Ia ce te gândeşti.

- Adică, dacă vreau să nu-mi citeşti gândurile, va trebui să port ochelari cu lentile fumurii sau să închid ochii?

- Nu, să nu faci asta. Vreau să-ţi pot citi gândurile, mai ales când este vorba despre mine!

Regele îi vorbea atât de sincer şi de blând, încât Valona se ruşină şi nu ştiu ce să-i răspundă.

Şi în acel moment se deschise o uşă şi în încăpăre intră un slujitor.

- Maiestatea Sa m-a rugat să-i reamintesc că în seara asta doreaţi să luaţi cina devreme.

- Da, aşa este! Deci, să mă grăbesc s-o însoţesc pe regină în apartamentul ei, să aibă timp să se schimbe, nu? Şi spune-i bucătarului că în patruzeci şi cinci de minute vom fi gata pentru masă.

Slujitorul se retrase şi regele îşi îndreptă atenţia spre regină.

- M-am gândit că vei fi obosită azi şi că este mai bine să luăm cina devreme. Iar dacă te odihneşti bine la noapte, poate mâine dimineaţă doreşti să călărim.

Privirea Valonei sclipi de încântare.

- Ar fi minunat! Astfel, voi avea ocazia să văd împrejurimile.

- M-am gândit să călărim pe ţărmul mării, să poţi admira peisajul.

- Mi-ar plăcea, desigur.

- Mă bucur, Valona.

Ajunseră sus şi tânăra descoperi încântată că i se pregătise deja cada, în faţa şemineului.

I se schimbase camera cu una mai mare decât aceea în care dormise cu o noapte în urmă, dar pe acelaşi coridor.

Această cameră era într-adevăr mai frumos decorată şi avea uşă de comunicare cu dormitorul de alături.

După ce se îmbăie, Valona îmbrăcă una din noile rochii de seară. Preferata mamei ei.

Când fu gata, observă că în faţa dormitorului o aştepta un slujitor, s-o conducă.

- Nu ştiu dacă regele v-a spus că în aripa cealaltă se fac redecorări şi de aceea acum folosiţi Domnia Voastră şi Maiestatea Sa doar aceste dormitoare, spuse slujitorul.

- Camerele sunt frumoase, mulţumesc, spuse simplu Valona.

Trecură printr-un culoar paralel cu grădinile şi Valona zări lacul şi fântânile din curte.

- Ce minunate sunt! exclamă ea.

- Domnia Voastră va observa că grădinile sunt superbe la această vreme. Şi în salon veţi vedea flori proaspete, special culese pentru dumneavoastră, fiind englezoaică.

Valona îl privi mirată:

- De ce pentru că sunt englezoaică?

- Răposatului rege nu-i plăceau flori în încăperi, dar acum, odată ce dumneavoastră sunteţi aici, ne-am gândit să vă bucurăm ochii cu flori, ştiind că englezii le apreciază şi în glastre.

Valona zâmbi.

- Ai dreptate! Din moment ce sunt regină acum, îmi doresc să fie vaze cu flori în toate camerele. Vor da un parfum plăcut în tot palatul şi vor aduce puţină culoare.

- Aşa ne-am gândit şi noi, Maiestatea Voastră, spuse slujitorul.

Valona îşi dădu seama atunci că la palat fusese probabil o adevărată dezbatere despre gusturile ei.

Ajunse în salon şi-l întâlni pe rege, care gândi despre ea că arată ca o floare minunată, dar nu îndrăzni să-i facă acest compliment.

Rochia pe care o purta era albă, deoarece considera că aşa este potrivit pentru o mireasă şi regele o admiră în sinea lui, încântat de cât era de frumoasă.

Valona sperase că vor cina doar ei doi în intimitate, dar în salon erau trei consilieri şi cele două însoţitoare alese pentru ea.

Cele două însoţitoare nu erau foarte în vârstă, dar erau foarte rezervate şi nu prea vorbeau, tocmai de aceea nu prea-i plăceau.

Drept urmare, cea mai mare parte din conversaţie o

susţinu regele.

In special, dădu indicaţii consilierilor despre planurile din săptămâna viitoare.

La un moment dat, spuse:

- Ceea ce vreau să fac îndată, este s-o prezint pe regină poporului. Aşa că mâine voi convoca o întrunire generală în piaţă, unde voi vorbi oamenilor şi le voi prezenta planurile pentru ţară, susţinute de mine şi de regină. De asemenea, voi anunţa că recrutăm bărbaţi pentru a-i înrola în armată.

Consilierii rămaseră uluiţi de cele anunţate de rege.

- Doriţi să adunaţi poporul atât de repede?

- Aş fi făcut-o ieri, dacă aş fi putut. Dar pentru că nu a fost posibil, mă bazez pe voi să anunţaţi toţi oamenii de stat.

Consilierii nu-şi reveneau din uimire şi mimica lor o amuză pe Valona.

înţelese că practicile noului rege erau revoluţionare pentru ei şi-i întări convingerea că va trebui să-i stea mereu alături.

Regele ducea acum lupta nu numai împotriva ruşilor, dar şi împotriva conservatorismului din propria ţară.

Terminară cina devreme şi regele anunţă că, împreună cu regina, se retrag.

îşi luară la revedere de la cei prezenţi şi urcară spre apartamentele lor.

Pe scări, Valona zări garda şi se uită curioasă la rege, care-i explică:

- în noaptea asta vom fi păziţi.

- Sper că va fi doar pentru siguranţă şi că nu este chiar necesar, spuse Valona, înfiorându-se.

- Nu-ţi face griji. Am dat ordin ca palatul să fie înconjurat de armată, deci nu va ajunge nimeni în interior.

Când ajunseră în faţa dormitorului Valonei, regele îi deschise uşa şi-i spuse:

A

- Pregăteşte-te de culcare şi aşază-te în pat. înainte să te culci, vin să-ţi spun ceva.

Valonei i se păru ciudat, dar nu comentă şi făcu întocmai.

După ce se schimbă în cel mai frumos capot de casă, se aşeză în pat şi aşteptă curioasă să audă ce-i va spune regele.

Apoi, îşi aminti că este noaptea nunţii lor.

Dar situaţia ţării era atât de încordată, încât nu era timp pentru ei doi.

Iar Valona era încă foarte inocentă. Şi pentru că mamei ei nu-i trecuse prin minte că exista posibilitatea să se

mărite, nu-i vorbise niciodată despre îndatoririle de soţie sau despre ce aşteptări poate avea de la un bărbat care o iubeşte.

■

A

insă îşi imagina totuşi cum ar fi dacă regele ar săruta-o.

Stând la Hampton Court, nu avusese ocazia să întâlnească tineri de vârsta ei şi deci nu flirtase niciodată.

Desigur, nici nu fusese sărutată vreodată.

Şi până să-i vadă pe lady Rose şi pe marchiz, nu ştiuse ce înseamnă să fii îndrăgostit.

Simţise vibraţia sentimentelor lor intense şi-şi imaginase cu câtă putere se iubeau.

Asta era tot ce ştia despre iubire. îşi imagina că se sărută liber acum şi-şi fac declaraţii de dragoste.

Se gândea că probabil mai există şi alte atribuţii ale căsniciei, dar ea nu le cunoştea.

Aşa că se rezumă la posibilitatea ca regele s-o sărute şi se întrebă dacă senzaţia va fi ca şi cum ar săruta-o zeul Apollo.

De asemenea, îşi imagină cum ar fi ca ei doi să se îndrăgostească.

Camerista ieşi după ce aprinsese cele două lumânări de lângă pat şi curând intră regele prin uşa de legătură, îmbrăcat şi el într-un halat de casă.

Când se apropie de patul ei, regele rămase pe loc câteva clipe, privind-o insistent.

Apoi oftă şi spuse:

- Cred că ştii că eşti foarte frumoasă, nu? Totodată eşti o tânără foarte inteligentă, încât mă tot întreb dacă eşti cu adevărat reală...

- Ce complimente frumoase îmi faci... spuse timid Valona.

- Vreau să-ţi spun multe lucruri minunate, Valona, dar nu mă voi grăbi.

Regele se aşeză pe marginea patului, lângă ea.

- Ai fost extraordinară, astăzi. Ai dat dovadă de mult curaj şi atitudinea ta a fost încântătoare. îţi spun sincer, nu mă aşteptam să te comporţi impecabil cum ai făcut-o, ţinând cont de circumstanţe. M-ai surprins foarte plăcut.

- într-adevăr, când am plecat din Londra nu mă aşteptam să ajung regină. Dar m-am străduit mult să mă adaptez situaţiei, şopti ea.

- Ştiu exact prin ce ai trecut. Şi încă o dată îţi spun că sunt profund impresionat că te-ai sacrificat pentru binele ţării mele. De aceea, îţi promit că voi face eforturi imense să te fac cea mai fericită femeie.

Valona făcu ochii mari şi-l privi uluită, iar el simţi că este cazul să-i explice:

- Vreau să spun că nu voi grăbi lucrurile. Cred că ne putem îndrăgosti unul de altul şi sper să nu mă înşel. Dar pentru moment consider că este mai bine să ne oferim răgaz să ne cunoaştem.

Pentru că tânăra nu spuse nimic, regele continuă:

- Dar să nu mai vorbesc pe ocolite, poate va fi mai bine. Eşti foarte frumoasă şi deşteaptă şi văd în tine idealul meu de femeie. Tocmai de aceea îmi doresc ca în curând să mă iubeşti.

Tânăra nu reuşi să spună nici acum nimic.

- Dacă sunt sincer cu tine, voi recunoaşte că deja m-am îndrăgostit de tine. Din clipa în care te-am văzut, te-am privit ca pe Afrodita coborâtă de pe Muntele Olimp.

Valona inspiră adânc. Nu-i venea să creadă că ce auzea se petrecea în realitate, Apoi, îşi făcu puţin curaj şi spuse, cu o voce suavă:

A

- înainte să venim aici, am făcut o ultimă oprire în Delos, la insistenţele mele. Acolo, am simţit prezenţa zeului Apollo. Şi când te-am văzut prima dată, am crezut că eşti chiar zeul Apollo.

Regele îi zâmbi blând.

-Aşa îmi doresc să mă vezi mereu. Drept urmare, zeiţa mea, în seara asta te voi lăsa să te odihneşti, şi plec cu speranţa că în viitor am şansa la fericire. Mi-e greu să plec

fără să te sărut, dar o voi face, din moment ce ţi-am promis că voi avea multă răbdare. De mâine începem să ne cunoaştem, astfel încât să nu dureze mult până ne vom dărui cu dragoste unul altuia.

Valona îl privi cu o strălucire în ochi şi se ruşină, dar îndrăzni să-i mărturisească:

- Exact asta l-am rugat pe Apollo să-mi dea: dragoste.

- Şi exact asta vom descoperi unul la celălalt, sper, spuse Ajax şi-i luă mâna, o duse la buze şi i-o sărută cu afecţiune.

Iar când o atinse, Valona se înfioră.

Niciodată nu mai simţise asemenea emoţii.

Şi înainte să plece, îi mulţumi regelui.

- Mulţumesc din suflet, Ajax, că eşti aşa de amabil, de blând şi de înţelegător cu mine.

- îţi promit, Valona, că aşa voi fi mereu. Noapte bună, frumoasa mea. Sper să mă visezi, spuse el, apoi se întoarse şi păşi spre dormitorul lui. Dar în prag se opri şi mai spuse: las uşa puţin crăpată. Dacă la noapte te temi de ceva, strigă-mă şi vin îndată.

Când rămase singură, Valona realiză că este foarte tulburată.

Nu înţelegea prea bine ce se întâmplase.

Apoi realiză brusc că este în pericol şi de aceea regele

luase atâtea măsuri de precauţie.

Probabil ruşii ar putea ataca în acea noapte.

Se duse pe furiş la birou şi scoase dintr-un sertar un săculeţ în care ascunsese pistolul de la sir Mortimer.

îl scoase, îl încărcă şi-l luă cu ea în pat.

Apoi râse de temerile ei, găsind că este foarte amuzant să doarmă cu pistolul sub pernă.

A

In sfârşit se culcă şi înainte să adoarmă, retrăi momentele petrecute cu regele şi se bucură că zeul Apollo o ascultase şi-i deschisese calea dragostei.

Capitolul 10

Valona se trezi, pentru că avu impresia că o strigă Apollo.

înainte să deschidă ochii, trăi senzaţia că este tot pe vapor, dar când privi împrejur, îşi aminti că este la palat.

Şi era măritată!

Privi pe geam şi realiză că este încă noapte şi nu înţelese de ce se trezise.

Apoi, auzi mişcare în dormitorul alăturat.

Brusc, înţelese că este în pericol.

Tot corpul îi tremură de teamă, dar se concentră şi-şi spuse că probabil se înşală.

Dar se gândi că mai bine află dacă totuşi se întâmplă ceva neobişnuit.

Aşa că se strecură jos din pat, nu înainte de a lua revolverul, şi se îndreptă spre uşa de la dormitorul regelui.

Putu să privească prin deschizătura lăsată astfel de rege şi un fior de groază îi străbătu şira spinării.

Zări fereastra deschisă şi doi bărbaţi de o parte şi de cealaltă a regelui.

Văzu că aceştia îl legau pe rege şi se sperie şi mai tare.

Fără să se gândească prea mult, trase piedica revolverului şi-l împuşcă pe unul din cei doi bărbaţi, chiar în gât.

Acesta căzu imediat şi al doilea sări să-şi ia arma, dar Valona Îl împuşcă în braţ.

Frânghia nu-l mai strângea pe rege, aşa că acesta se eliberă imediat şi veni la Valona, smulgându-i pistolul din mână.

Bărbatul rănit la braţ încerca din răsputeri să-şi scoată pistolul din centură, dar Ajax îl împuşcă chiar în inimă.

Atunci, intră şi căpitanul în dormitor, cu o armată de oameni.

Regele îi strigă să fugă după spionii ruşi aflaţi pe acoperiş şi să lase în dormitor doi soldaţi, pentru a-i păzi pe ei.

Imediat după aceea, Ajax o luă pe Valona după umeri şi o conduse în dormitorul ei, unde închise uşa.

- Te-am... rănit? întrebă Valona, încă îngrozită.

- Mi-ai salvat viaţa. Şi te-ai purtat cu atâta curaj că eşti demnă de toată admiraţia.

- Dar cum a fost posibil să intre în dormitorul tău?

-Au intrat pe geam, de pe acoperiş.

Valona era încă foarte speriată şi îşi ascunse faţa la pieptul regelui, simţind nevoia de protecţie.

Ajax o simţi că tremură şi o ridică în braţe, s-o ducă în pat.

O aşeză uşor pe perne şi ea îl ţinu strâns lângă ea, fiindu-i parcă teamă să nu-l piardă.

- Sigur eşti teafăr, Ajax?

- Sunt teafăr, şi numai datorită ţie, răspunse el şi nemaiputând să se abţină, o sărută tandru.

Valona simţi o emoţie cum nu mai simţise niciodată, pe care o asemui cu lumina divină a lui Apollo.

Regele simţi gingăşia Valonei şi o sărută din nou.

Simţea la rândul lui o emoţie pe care nu o mai cunoscuse.

Când în sfârşit o eliberă, el spuse:

- Cum poţi fi atât de minunată şi totuşi atât de tânără? Eşti miracolul pe care şi-l doreşte orice bărbat.

- Dacă vin din nou ruşii şi reuşesc să te captureze? Sigur eşti în siguranţă aici? insistă ea, încă nerevenindu-şi din şoc.

- Nu cred că ruşii vor putea scăpa de oamenii mei. Dar dacă mă atacă din nou, mă vei salva tu din nou!

Valona se înfioră, aşa că Ajax făcu eforturi s-o liniştească.

- Totul s-a sfârşit, nu-ţi mai face griji. Nu vreau să te teni, deci mă voi asigura că aşa ceva nu se va mai repeta, în regulă?

- Sigur?

- Da, îţi promit.

- Mi-e aşa de teamă, şopti ea.

Iar regele o sărută din nou.

Şi ea îi răspunse, eliberându-şi mintea de toate gândurile rele.

Dar se auzi o bătaie în uşă şi Valona reveni la realitate, înfiorându-se din nou.

- Cine este?

- Căpitanul cu raportul, o linişti el şi se îndreptă spre uşă.

Dar ea îl strigă:

- Te rog, nu pleca de lângă mine!

- NU am nici cea mai mică intenţie, Valona. Trebuie

doar să aflu ce s-a întâmplat şi vin înapoi lângă tine.

Când ajunse în dreptul uşii, înainte să deschidă, întrebă din nou:

- Cine este?

- Căpitanul Ruphio, Maiestatea Voastră.

Regele deschise şi-l văzu pe căpitan, singur.

- Am crezut că aţi vrea să ştiţi că i-am ucis pe toţi spionii ruşi de pe acoperiş. Credem că au pătruns în palat printr-o uşă laterală a bucătăriei, care nu a fost suficient de bine păzită.

Expresia regelui se înăspri, când dădu indicaţii căpitanului.

- Informează toţi soldaţii despre ce s-a întâmplat şi trezeşte-l pe generalul comandant, să organizeze garda pentru pază chiar din această noapte. De asemenea, vorbeşte imediat cu lordul şambelan şi cu primul-ministru, să dea un decret în numele meu prin care să ceară tuturor ruşilor din Larissa să părăsească teritoriul ţării în maximum două zile, ca urmare a atacului asupra mea.

Căpitanul inspiră adânc, speriat de ordinul regelui şi îndrăzni să întrebe:

- Avem suficienţi oameni care să ducă la capăt această misiune, Maiestatea Voastră?

- Spune-i generalului comandant că voi cere fiecărui bărbat apt de luptă să se înroleze în armată, pentru a forma o gardă auxiliară. Iar mâine dimineaţă voi vorbi şi eu cu dumnealui despre asta.

Căpitanul salută şi se pregăti să se retragă:

- Voi avea grijă ca ordinele Maiestăţii Voastre să se execute îndată.

- Mulţumesc, căpitane. Voi ţine cont să fii răsplătit pentru devotament. Şi insist, decretul să fie publicat mâine la prima oră, te rog.

- Desigur, Maiestate, spuse căpitanul şi se grăbi spre scări.

Regele reveni în dormitor şi observă că Valona aprinsese lumânările de lângă pat.

Se aşeză din nou pe marginea patului şi o privi cu admiraţie pe soţia lui. Se gândea că niciodată nu mai văzuse o tânără atât de frumoasă ca ea.

- Am ascultat ordinele tale şi mi se. pare că ai luat o decizie foarte înţeleaptă. Dar spune-mi, chiar există forţe armate suficiente să apere ţara în această situaţie?

- Ruşii nu intenţionează să lupte cu noi. Ei merg pe alte planuri şi anume să mă izoleze pe mine şi să mă oblige să abdic. Pentru ei, este suficient să lase ţara fără comandantul suprem, ca apoi s-o cucerească.

Valona scoase un strigăt de groază şi întinse braţele către rege, cerându-i s-o strângă în braţe, iar el făcu întocmai.

- Dacă te-ar fi luat şi dimineaţă am fi găsit camera goală...

- Te-ar fi supărat atât de tare? Căci pentru tine ar fi însemnat că te puteai întoarce acasă, la Londra.

Dar Valona nu răspunse, însă el simţi cum trupul ei tremură din nou şi se lipeşte şi mai tare de el.

- Spune-mi, Valona, ce simţi pentru mine?

Ajax aşteptă răspunsul, dar tânăra nu spuse nimic, şi continuă să-şi ascundă faţa la pieptul lui.

Atunci, el îi ridică blând bărbia şi o făcu să-l privească în ochi.

I se păru că în lumina lumânărilor era chiar mai frumoasă ca de obicei şi observă că era ruşinată.

Valona scutură genele, şi evită să-l privească în ochi.

- Spune-mi, te rog. Şi insist să-mi spui adevărul?

- Când m-ai sărutat, m-am simţit divin. A fost mult, mult mai plăcut decât îmi imaginasem vreodată... răspunse ea în şoaptă.

- NU ai mai fost niciodată sărutată?

Valona scutură din cap, în semn că nu.

- Dar eu te voi săruta din nou, să ştii, şi încă de un

milion de ori. însă spune-mi ce simţi pentru mine, te rog.

- Mi-e teamă că poate... ai să consideri că este prea curând...

Regele îi zâmbi blând.

- Cred, dragostea mea, că vrei să-mi spui că începi să mă iubeşti.

- Ştiu că ceea ce simt este... iubire... Este exact iubirea pe care i-am cerut-o zeului Apollo, când am fost la Delos.

- Şi ai găsit-o la mine?

- Doar dacă... mă iubeşti, răspunse ea timid.

- M-am îndrăgostit de tine din clipa în care te-am zărit, Valona. Nicio clipă nu mi-am imaginat că voi găsi o femeie atât de minunată ca tine şi nu am crezut că pot simţi pentru cineva sentimente atât de intense ca acestea faţă de tine.

- Este adevărat?

- Că te iubesc? Eşti o minune în viaţa mea şi sigur că

O

te iubesc, răspunse el şi o luă. din nou în braţe. Dar o îndepărtă şi-i zise: Valona, vreau să fiu aproape de tine, dar mă simt foarte neconfortabil... aici, pe marginea patului...

- Cred că te-ai simţi mult mai confortabil... lângă mine, în pat...

- Speram să spui asta, zise regele şi se aşeză lângă ea, apoi o trase în braţele lui. Doamne, cât te iubesc! şopti el şi o sărută tandru.

'Iar ea se topi de plăcere în braţele lui.

Mult mai târziu, regele îi şopti:

- Draga mea, iubita mea dulce, soţia mea frumoasă, sper că nu te-am speriat în vreun fel, nu?

- Ştiu că lumina lui Apollo s-a pogorât asupra noastră, murmură Valona, şi că am găsit amândoi, cu ajutorul lui, dragostea adevărată.

- Iar eu ştiu că niciodată în viaţa mea nu am fost fericit ca acum.

- M-am temut că ştiind atât ,de puţin despre dragoste voi face vreo greşeală fatală, mărturisi Valona.

- Toate faptele tale au fost minunate şi te-ai comportat admirabil, o linişti Ajax şi tânăra oftă, uşurată.

- îmi doresc să fac tot ce vrei tu, Ajax.

- Te voi învăţa eu ce este dragostea, iubita mea, şi va fi cel mai frumos lucru pe care-l voi face în viaţa mea. Ziua vom munci împreună să reconstruim siguranţa Larissei,

dar vom avea clipele noastre de seară, aici în dormitor.

- Ce bine ar fi să plece ruşii fără împotrivire, spuse Valona, eu glas temător.

Şi pentru a o linişti, regele zise:

- Crezi că după ce Apollo ne-a dăruit unul altuia, va permite să fim despărţiţi?

- Desigur că nu, Ajax. Ai perfectă dreptate să spui asta. Apollo ne va ghida şi vom readuce liniştea în Larissa şi în acest palat. Şi odată asta înfăptuit, îi va face pe toţi oamenii fericiţi, cum suntem noi.

- Va fi imposibil ca toţi să fie atât de fericiţi cum suntem noi, dar putem încerca, spuse regele şi o sărută din nou pe Valona.

Lumânările de lângă pat arseseră complet şi deja se iviseră zorii zilei.

- Deja s-a crăpat de ziuă, frumoasa mea Valona, deci va trebui să mă duc să mă ocup de interesele ţării. Trebuie să mă asigur că ordinele mele sunt îndeplinite.

- Da, aşa este. Şi ce ai ordonat cred că este foarte înţelept, îl încurajă ea, iar el o sărută din nou şi se ridică.

- Tu dormi puţin, iubita mea, căci mâine-seară vreau să rămâi trează lângă mine, să ne iubim din nou.

- Voi rămâne în fiecare seară lângă tine să te iubesc, Ajax.

Ajax se îndreptă spre camera lui şi Valona îl întrebă, înainte să iasă:

- La ce oră iei micul dejun?

- Dacă mă însoţeşti, la opt şi jumătate.

- Atunci, voi fi gata, promise Valona.

Şi ca şi cum nu reuşea să se despartă de ea, regele se întoarse lângă pat şi o îmbrăţişă.

- Oh, mi-e aşa de greu să plec de lângă tine, dragostea mea. Mi-aş dori să pot rămâne şi să ne iubim zi şi noapte, dar treburile de stat mă solicită. Dar îţi promit că odată rezolvate, vom avea o lună de miere de vis şi numai zeii ne vor mai întrerupe!

- Vai, ce încântător va fi! exclamă ea, fericită.

Regele o sărută ca pe cea mai de preţ fiinţă şi ieşi din

cameră, fără să se mai uite înapoi de data asta.

Valona se gândi că mai fericit ca ea acum nu putea fi niciun om pe pământ.

Ştia că Apollo îi proteja şi era convinsă că ţara va înflori precum dragostea lor.

Puţin înainte de opt şi jumătate, coborî pentru micul dejun.

Peste tot pe culoare erau slujitori care se agitau, ceea ce însemna că se întâmpla ceva important.

Când intră şi Ajax în salon, îi spuse că totul se

desfăşura mai bine decât se aşteptase.

A

Ii povestise generalului comandant că fusese atacat şi că ruşii aproape reuşiseră să-l răpească. Când acesta aflase aceste atrocităţi, se mobilizase imediat.

La prânz mâncară din nou împreună, dar în intimitate, cum dorise Maiestatea Sa.

Iar acum, regele îi povesti că mulţi oameni din popor se înrolaseră deja în armata auxiliară şi veneau cu mult curaj să lupte împotriva ruşilor.

Mulţi îi mărturisiseră că-i urau de mult pe ruşi, dar nu îndrăzniseră să-i dezvăluie asta fostului rege. Şi acum, odată încoronat el, se bazau pe iscusinţa sa să-i scape de dominaţia rusească.

De asemenea, îi mărturisi Valonei că după prânz se va adresa poporului în piaţă, cum plănuise.

- Pot să vin cu tine? întrebă ea.

- Chiar vrei?

- Sigur că vreau să fiu lângă tine, Ajax! Şi dacă voi fi văzută acolo, femeile din Larissa se vor simţi mult mai în siguranţă.

- Ai dreptate, Valona. îmi pare rău că nu m-am gândit şi eu la asta. Atunci, grăbeşte-te să plecăm. Vom merge împreună cu trăsura. Dacă mă duceam singur, aş fi mers călare.

- Putem să mergem amândoi pe cai!

- Atunci, fugi şi ia-ţi costumul de călărie! exclamă regele, încântat. între timp, eu merg la grajduri să aleg un cal perfect pentru tine.

Tânăra femeie se schimbă repede şi când reveni, regele aprecie cât de bine îi venea costumul de călărie. '

Alesese pentru ea un cal alb, superb.

Când mulţimea îi zări pe amândoi călare, se auziră murmure de mirare.

în piaţă, aşteptau deja generalii cu cei mai importanţi ofiţeri ai armatei şi câţiva reprezentanţi ai forţei auxiliare.

Pe un podium erau aşezate două tronuri pentru rege şi regină.

Şi când cei doi ajunseră în dreptul podiumului, descălecară şi ţinându-se de mână, se îndreptară către tronuri.

Valona se aşeză, dar Ajax rămase în picioare.

Fanfara cântă introducerea, apoi regele vorbi poporului:

- Am fost salvat de ruşi de către soţia mea extrem de inteligentă şi de curajoasă, încheie el relatarea a ce se întâmplase la palat în acea noapte.

- Aşa ceva nu trebuie să se mai întâmple niciodată şi nu mă refer numai la mine, ci la toţi slujitorii palatului şi

la voi, de aceea am dat ordin ca toţi ruşii să părăsească Larissa. Orice împotrivire din partea lor va fi tratată cu violenţă, dacă va fi necesar. Şi pentru asta mă bazez pe voi toţi.

Mulţimea fremăta, mulţumită.

în încheiere, regele le mulţumi că-l susţin şi că se prezentaseră cu mult curaj să se înroleze în armată.

- Şi vă rog să ţineţi minte că acum, odată însurat cu o frumoasă englezoaică, avem susţinerea Maiestăţii Sale Regina Victoria şi ruşii vor ezita să ne atace direct. Mulţi ruşi au intrat pe teritoriul ţării noastre, în timpul domniei tatălui meu, dar în timpul domniei mele vor fi goniţi! Şi sper să mă susţineţi cu toţii şi să depistăm, toţi ruşii infiltraţi în Larissa.

Poporul murmura aprobator, hotărât să facă întocmai cum cerea regele.

- Să eliberăm ţara de aceşti duşmani vicleni! strigă regele.

Toţi izbucniră în urale.

- Şi odată scăpaţi de ruşi, împreună cu soţia mea, voi aduce prosperitate Larissei, promise el. Vreau ca Larissa să rămână în istorie ca o ţară importantă în Balcani şi voi face eforturi să ajungem acolo. Acum, vă cer să facem cu toţii eforturi să dăruim ţării ce-i mai bun din noi, pentru

ca fii noştri să trăiască într-ionaţiune unită şi civilizată!

Izbucniră din nou în urale.

Femeile intrară şi ele în piaţă lângă bărbaţi, făcând cu mâna Valonei.

- Să mă duc să le vorbesc? îl întrebă ea.

- Du-te în faţă, pe trepte, şi lasă-le să-ţi vorbească, o sfătui regele. Eu mă duc să vorbesc cu armata auxiliară.

Fiecare porni în direcţii opuse şi regele dădu mâna cu bărbaţii, iar Valona adună în jurul ei o mulţime de copiii şi în braţe ţinea un bebeluş.

Când se întoarse spre ea, regele o văzu înconjurată de copilaşi, spunându-le o poveste. Atunci, se gândi că îşi doreşte să-i dăruiască mulţi copii, şi când Valona ridică privirea spre el, îi înţelese gândurile.

- E timpul să mergem acasă, spuse el la un moment dat. Ce este bebeluşul, fetiţă sau băiat? întrebă el imediat, înainte ca ea să se ridice.

- Un băieţel.

Cei doi plecară în scurt timp şi când ajunseră la palat, regele îi spuse reginei:

- Ai fost splendidă, draga mea. Ai realizat un lucru măreţ azi, prin apropierea femeilor.

- Iar tu ai realizat acelaşi lucru cu armata auxiliară, Ajax.

Şi cum păşeau pe culoar, regele deschise uşa unei încăperi şi constatând că este goală, o trase pe Valona înăuntru.

- Ce facem aici? întrebă ea, nedumerită.

- Vreau să te sărut, dragostea mea şi nu mai pot aştepta nicio clipă! Te iubesc, Valona, şi doresc să-mi petrec fiecare moment din zi lângă tine.

- Şi seara şi noaptea, tot lângă mine să stai! exclamă ea, glumind. '■

- Sigur că şi atunci tot lângă tine! Mai ales că acelea . sunt clipele noastre intime de dragoste. Dar ce spui să ne

retragem puţin în intimitate şi acum, deşi e zi?

Valona zâmbi.

- Dar poate ai treabă.

- Să mă aştepte până mâine!

- Du-te sus, iubita mea! Vin şi eu în zece minute, insistă el şi o sărută cu pasiune.

- Dar am nevoie de mai mult de zece minute să mă fac frumoasă! protestă ea.

- Eşti minunată aşa cum eşti, dragostea mea. Şi tocmai de aceea vreau să te venerez cu mintea, sufletul şi trupul, soţia mea.

Valona fugi în dormitor şi se dezbrăcă singură, vrând să nu întârzie nicio secundă din cauza cameristei.

în câteva minute se deschise uşa dormitorului regelui şi intră Ajax

Soarele strălucea prin geam şi Ajax părea învăluit în lumina lui Apollo, când se apropie. Iar Valona spuse, înainte să ajungă la ea:

- Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc!

Regele se grăbi s-o ia în braţe şi se topiră unul în braţele celuilalt, sărutându-se cu multă dragoste.

Sfârşit.